BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a XI-a)
”CARTEA BRITANIEI”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: *”Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: *”Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: *”Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: *”Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: *”Cartea manuscriselor*”
6. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a*: ”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”*
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: *”Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: *”Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: *”Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: *”Cartea Înţelepciunii*”
11. **BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: *”Cartea Marii Britanii*”**

© Biblioteca Spirituală

BIBLIA KOLBRIN (Cartea a XI-a)
”CARTEA BRITANIEI”

4:2 ”După moartea Domnului nostru, care a fost atârnat pe cruce în afara zidurilor cetăţii Ierusalim, *Iosif din Arimateea* a luat-o pe *Maria*, mama lui Isus, la el acasă, unde a stat până când *Ioan* a putut face pregătirile necesare. Apoi a fost numit Gardian al Doamnei, titlu care în Britania a devenit confuz şi s-a transformat în Gardian al Potirului Sfânt.”

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”***Cartea crengii de argint***”:

1:14. ”***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***.”

Cuprins

BRIT:1:(21) - Capitolul I
BRIT:2:(18) - Capitolul II – Isus (1)
BRIT:3:(58) - Capitolul III – Isus (2)
BRIT:4:(26) - Capitolul IV – Scrierile lui Aristola
BRIT:5:(36) - Capitolul V – Scrierile lui Abaris
BRIT:6:(72) - Capitolul VI – Scrierile lui Emris Skinlaka
BRIT:7:(70) - Capitolul VII – Corrygorsed
BRIT:8:(36) - Capitolul VIII – Nobilimea
BRIT:9:(20) - Capitolul IX – Cioburile înţelepciunii

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I

1:1. Mă adresez fiului meu viteaz şi preaiubit. Te salut din toată inima şi îmi doresc să aud numai lucruri bune despre tine. Nu te supăra din cauza faptului că am plecat din Kelshaw sau din cauza felului în care am plecat, căci mai întâi le-am dat pe mama ta şi pe sora ta în grija doamnei Cotter.

1:2. Adevărat îţi spun, diferite persoane din Breaslă mi-au adus nişte veşti referitoare la lucrurile care ne preocupă permanent, aşa că am fost nevoit să vin aici. Nu ştiu acum unde o să mă încumet să mă mai duc, pentru că nu mi-am dus încă la îndeplinire sarcina care apasă atât de greu pe umerii mei.

1:3. În ceea ce-l priveşte pe Hempshill, acesta ne-a minţit, pentru că este un escroc şi un bădăran, iar noi am fost proşti să ne lăsăm amăgiţi de şiretlicurile sale şi de gura lui cu care a vorbit atât de frenetic. Mă voi adresa logofătului şi poate cel care ţine locul stăpânului îmi va asculta ruga.

1:4. Tu vei face ceea ce am pus împreună la cale, dar te rog să ai grijă cum procedezi, că aceia printre care umblăm au inima neagră şi sunt prinşi în mrejele viciului. Ei vor să pună capăt lucrurilor de care noi ne agăţăm atât de strâns, dar nu sunt atât de demni încât să vină peste tine ca nişte bărbaţi adevăraţi, ci te vor pândi ca nişte tâlhari. De asemenea, fii atent ce mănânci şi ce bei, şi să nu ai încredere nici măcar în aceia care îţi vorbesc cinstit, fiindcă toţi cei din afară sunt împotriva noastră.

1:5. Trimite-mi veşti despre Long Will şi despre Abigail, soţia cea bună, despre bandele lui John de Cordwainer şi John de Wildwood, precum şi despre toţi aceia care au refuzat să dea zeciuiala înainte ca tu să pleci. Sunt mulţumit că am putut să-i răsplătim pe Rătăcitori aşa cum se cuvine, deoarece arămarii lor şi-au făcut treaba cu curaj şi isteţime. Dacă am fi avut un preot printre noi, ne-ar fi fost de mare folos, însă chiar şi aşa, mâna lor a fost fermă şi au urmat întocmai instrucţiunile.

1:6. Acum, ia banii pe care i-ai pus deoparte şi nu ţine cont de Lewlaw, ci du-te şi pune-i în groapa aflată sub Grimsbarrow, acolo unde Alain, Negustorul Ambulant, şi-a pus la adăpost comoara.

** ** ** ** ** ** ** ** **

1:7. În Cărţile Britaniei stă scris: Ilyid a venit cu corabia pe mare din Tarsis, de dincolo de Marea Wicta, şi s-a aşezat la Rafinia, în ţinutul Wains. De acolo, a înaintat pe râul Tarant, care curge printre Ragatul Albany şi Regatul Korin, Albany fiind ţinutul dintre Isen şi Ikta. A trecut de Ivern şi Insels, pe la miazăzi de Kathebelon, apoi a trecut şi de Dinsolin şi a ajuns în locul unde veneau corăbii să facă comerţ, oprindu-se la baza falezei roşii aflată între cele două faleze albe care stau la marginea lumii, la miazănoapte de Ikta, în Siluria. Aici nu au fost bineveniţi, dar li s-a permis să ia apă şi lemn pentru care au dat la schimb carne şi grâne. De acolo, au navigat către răsărit, până când au ajuns în Summerland, un ţinut aflat dincolo de Sabrin.

1:8. Au fost primiţi cu răceală de Homodren, Stăpânul Carelor de Luptă, dar în Regatul lui Arviragus au intrat sub ocrotirea Marelui Preot Druid din miazăzi, care şi-a plecat urechea la ei, deoarece înţelegea foarte bine natura zeului cu trei feţe. Regele le-a ascultat cuvintele, însă nu le-a pus la inimă, zicând că diferă cu puţin de ceea ce era acolo.

1:9. Apoi, rătăcitorilor veniţi cu corabia li s-a dat pământ pe Insula Plecării (n.t. în original, Isle of Departure), spunându-li-se că dacă vor putea trăi acolo unde nimeni nu a reuşit să trăiască din cauza spiritelor, atunci sfinţenia lor va fi dovedită în faţa tuturor oamenilor. Druizii i-au supus pe străini la încercări aspre, dar spiritele nu i-au deranjat. Nu sau lipit de ei nici bolile locului, iar poporul se mira. Însă druizii i-au învrăjbit pe oameni împotriva lor, dar scutul lui Arviragus i-a apărat.

1:10. Ei bine, spre răsărit şi spre miazănoapte era un lac, iar între acesta şi Insula Plecării era o mlaştină în care se afla un sat cu case ce se ridicau deasupra apei; acolo locuiau fecioarele şi femeile lunii, care îi slujeau pe cei morţi. Printre acestea era şi Islass Visătoarea, care era sacră

© Biblioteca Spirituală

pentru paznicul acelui loc.

1:11. Islass era fiica surorii mai tinere a reginei şi favorita regelui, iar atunci când l-a slujit pe acesta i-a divulgat visele pe care le-a avut. Avusese acelaşi vis de trei ori, şi iată în ce fel i-a vorbit regelui: „Şi am văzut o lună care avea trei feţe schimbătoare, iar în timp ce priveam, luna însăşi s-a schimbat şi a devenit un soare, iar în interiorul acelui soare era chipul unui zeu. Pe când priveam lung la acest soare a apărut un altul, iar strălucirea lui era atât de mare, încât primul soare părea că este mai puţin luminos. Atunci cei doi sori s-au unit întrunul singur, iar strălucirea noului soare a umplut cerul. În mijlocul lui l-am văzut pe rege, împreună cu mulţi din poporul druizilor şi cu preoţii străinilor. Apoi am văzut o sabie mare, iar strălucirea a dispărut, la fel ca şi chipurile, rămânând doar sabia din care picura sânge. Apoi a dispărut şi ea".

1:12. Regele a dat atenţie visului şi a dat străinilor pământ lângă Casa de Vară Regală, la care se putea ajunge cu corăbiile.Spre interior, pământul oferit în dar se întindea până la copacul numit acum Marele Stejar, care încă mai există, iar de acolo se întindea mai departe până la locul unde Ilyid, fiind obosit, s-a odihnit sprijinindu-se de o piatră uriaşă. Mai departe era un drum flancat de stejari şi alţi copaci care creşteau unul lângă altul, şi aici se oprea pământul primit în dar.

1:13. Spre miazăzi se întindea până la podgoria sfântă, care era delimitată de un gard. Rodul viţei de vie de aici era mic şi amar. Străinii şi-au construit colibe pe versantul dealului, suficient de sus pentru a nu fi ameninţaţi de valuri. S-au stabilit acolo şi au învăţat limba, cu toate că Ilyid şi două dintre femei o vorbeau ciudat.

1:14. Vorbele străinilor au ajuns la nişte urechi surde, căci oamenii erau mulţumiţi de zeii pe care îi cunoşteau şi nu doreau să-şi obosească mintea cu cuvintele unor zei noi. Când străinii s-au adunat să-i aducă slavă Singurului Dumnezeu Adevărat, oamenii din trib i-au bătut cu pietre şi le-au strigat cuvinte de ocară, însă Ilyid a continuat, şi cu toate că oamenii nu credeau că Dumnezeul despre care vorbea era mai puternic decât zeii lor, stăteau adunaţi acolo şi ascultau poveştile lui.

1:15. Ei bine, când străinilor le-a fost dat pământul acela, druizii au protestat în faţa regelui şi au spus că vor să primească un semn divin că zeii lor sunt de acord cu acest lucru. Ilyn a spus, „Lăsaţi-mă doar jumătate de an". Auzind acest lucru, cei din poporul Druthin au ridicat o piatră sfântă, iar Ilyid şi-a înfipt toiagul în pământ pentru a pecetlui legământul.

1:16. În Ajunul Verii următoare oamenii s-au adunat şi au văzut că lângă toiag ieşea din pământ un lăstar verde. Regele a stabilit că acela era un semn că pământul îi acceptase pe străini, însă aceştia l-au luat ca pe un semn al faptului că învăţăturile lor căzuseră pe un pământ fertil şi prinseseră rădicini.

1:17. Aici, străinii, care sunt numiţi acum Cei Înţelepţi, au scăpat de jugul Romei şi de intoleranţa evreilor. Ei nu au avut obiceiuri imorale şi au fost printre cei care au trăit cuviincios, în simplitate şi într-o puritate a minţii şi trupului. În apropiere, era un loc unde să făcea comerţ cu metale, sclavi, câini şi grâne. Aici, Ilyid şi-a făcut o casă cum nu mai era alta, căci era pătrată şi alcătuită din două părţi, fiind construită mai mult din piatră decât din lemn.Locul acesta a fost numit Kwinad.

1:18. Aici, pe douăsprezece parcele de pământ, străinii înţelepţi au locuit în pace şi şiau construit o biserică lungă de şaizeci de picioare (n.t. cca. 18 m) şi lată de douăzeci şi şase (n.t. cca. 8 m). La un capăt era o statuie înaltă de 4 picioare (cca. 1,2 m), cioplită dintr-un trunchi de copac. Acoperişul era căptuşit cu trestie, aşa cum fac britonii. Pereţii erau din împletituri de răchită, tencuite cu var şi nămol.

1:19. Ilyid este îngropat dincolo de bifurcaţia din faţa bisericii, iar pe mormântul lui este scris, „L-am adus pe Hristos britonilor şi i-am învăţat. L-am îngropat pe Hristos, iar aici se odihneşte trupul meu".

1:20. Islass a fost prima care s-a convertit şi se spune că numai ea cunoştea taina Sfântului Hawthorn (n.t. hawthorn = păducel). Care este aceasta, nimeni nu mai ştie acum. Se spune că atunci când druizii au cârtit împotriva toiagului lui Ilyid, ea a pus o crenguţă în apă şi aceasta a înflorit.

© Biblioteca Spirituală

1:21. Aici, în locul acesta sfânt, sub directa călăuzire a lui Dumnezeu, tatăl nostru a pus bazele primei biserici din Britania. Se spune că aceasta nu a fost construită de mâini omeneşti, ceea ce este adevărat, şi că de aici va veni mântuirea omenirii în anii care vor veni. Aici a fost fost locul de odihnă pentru sufletele morţilor, unde au primit ultima încurajare înainte să treacă prin zidul de sticlă. De aici pornea şi vechiul drum spre locul luminii, unde spiritele cu aripi luminoase zboară liber în locul care în limba veche poartă denumirea de Dainsart.

CAPITOLUL II - ISUS (1)

2:1. Aceasta este adevărata consemnare a evenimentelor referitoare la Isus, fiul lui Iosif şi al Mariei, pe care noi am primit-o din mâinile unora care au trăit în cercul Luminii Sale, şi mai ales de la unul care este tatăl nostru pământesc întru credinţă. Acesta a fost unul dintre cei mai inteligenţi oameni care l-au cunoscut pe Isus şi a fost destul de înstărit, atât în ţinutul îndepărtat de unde a venit, cât şi în acest ţinut mai aspru.

2.2. Isus a venit ca să împlinească dorinţele şi dorurile oamenilor care au fost consemnate în anumite *Cărţi Sfinte*, dar mai ales în numeroase inimi. Căci este scris că aceasta este natura lucrurilor; copacul care răsare din dorinţele oamenilor sigur va rodi. Iar *Cărţile Sfinte* pot fi asemănate cu un ou care conţine embrionul speranţelor şi dorinţelor oamenilor.

2:3. În *Cărţile Sacre ale lui Idewin*, scrie: „*Fiul Omului este păstorul oamenilor şi noi ştim cu câtă râvnă are grijă un păstor de turmele sale*.” Isus a venit nu ca un păstor care să mâne, ci ca unul care să ţină un felinar călăuzitor, care să arate calea. Şi tot aşa, mai scrie: „*Fiul Omului este izbăvitorul oamenilor*”; însă noi ştim de ce trebuie să fim izbăviţi, dar cei ce trăiau în ţinutul Lui au înţeles greşit semnificaţia acestor cuvinte.

2:4. Şi avem multe de învăţat din cartea *Sfântului Marcu* (*a cărui soţie a fost una din neamul nostru, cu pielea deschisă la culoare; tatăl ei a fost un gardian roman al drumurilor, a cărui soţie era stearpă, însă avea o roabă cu care a făcut o fetiţă, pe care a crescut-o ca pe o femeie de vază*). Dar mai clare pentru noi sunt acele lucruri referitoare la *Ilyid*, care ne-au fost transmise de tatăl nostru pământesc.

2:5. Aristolas ne-a spus că Ilyid a fost un comandant al flotei romane, care însă avea şi el propriile corăbii. Aşa se face că atunci când Isus a coborât la Marea Apuseană a evreilor, care nu este Marea Unde Asfinţeşte Soarele, fiindcă avea mâinile iscusite, a lucrat ceva acolo. Isus era solid şi nu avea obiceiul să ia bani fără să muncească.

2:6. Isus, Domnul nostru, Lumina Vieţii noastre, a fost răstignit pe acea cruce odioasă în al douăzeci şi şaptelea an al vieţii Sale, adică în al o mie nousprezecelea an al Britaniei, pe vremea lui Tiberius, guvernatorul provinciilor romane de răsărit.

2:7. După un an, Ilyid şi ceilalţi au plecat de pe ţărmul patriei lor cu corabia, şi cu toate că o furtună puternică i-a rupt catargul, a reuşit să ajungă cu bine în portul Sankel, unde el şi fiul său au fost întâmpinaţi de alte câteva persoane sfinte. Au zăbovit acolo ceva vreme înainte să meargă în Laidlow, de unde au luat o corabie către Tarsis.

2:8. În anul o mie o sută doisprezece al Britaniei, tatăl nostru a venit de la Roma împreună cu alţii, din cauza decretelor lui Claudius, stăpânul roman al teritoriilor din răsărit, căutând refugiu din faţa puterii asupritoare a Romei acolo unde lumina adevărată putea să ardă netulburată. Însă cercul puterii romane s-a extins şi mai mult, asemenea plasei aruncate de un pescar.

2:9. La treispezece ani după ce Domnul nostru a fost răstignit pe cruce, romanii au venit pe tărâmul minunat al Britaniei, iar puterea legiunilor lor a fost mai mare decât a bravului Caradew, măreţul rege luptător al tuturor britonilor. El a fost un conducător al războinicilor cum nu se va mai vedea vreodată, însă a fost luat prizonier, fiind trădat de o afurisită de femeie, după care s-a propus o pace onorabilă, pentru a se potoli conflictele şi pentru a se putea avea acces la izvorul cunoaşterii şi înţelepciunii britanice. Împreună cu el a mers şi atotînţeleptul Fran, care a fost ţinut într-o captivitate onorabilă până când s-a întors în ţinutul luminii, la intervenţia tatălui

© Biblioteca Spirituală

nostru, care nu fusese uitat de foştii lui prieteni. Căci *Ilyid* ne-a învăţat că cel mai mare păcat pe care îl poate săvârşi un om împotriva altui om este să îi trădeze prietenia.

2:10. Ei bine, fiica lui Caradew a fost Gladys, cea suplă, cu părul roşcat şi ochii albaştri, care s-a căsătorit cu Pudens, Comandantul Legiunilor, îndrăgit de *Pavel*, cel martirizat întru Dumnezeu, care a murit în anul o mie o sută treizeci al Britaniei. Lein, fiul lui Caradew şi fratele lui Gladys, a fost primul creştin de la Roma.

2:11. În anul o mie o sută douăzeci şi şapte al Britaniei, a izbucnit un mare război, şi mulţi oameni s-au refugiat în ograda lui Ilyid, căci britonii liberi se răsculaseră, întrucât fuseseră asiguraţi chiar de zeiţa războiului că vor ieşi victorioşi.

2:12. Făcând apel la Amaraith şi Kamulose, britonii au urmat-o pe regina lor războinică, a cărei inimă era în flăcări din cauza faptului că fiicele ei fuseseră violate. Aceasta era înaltă, avea un chip luminos şi vorbea cu o voce gravă, dar melodioasă. Ştia să scrie şi vorbea trei limbi diferite. Atunci când nu era echipată de luptă, părul ei blond îi atârna până la şolduri. Avea pe cap o diademă de război făcută din aur, şi era îmbrăcată cu o tunică de culoare verde şi maro, întreţesută după modelul bărbaţilor. Pe deasupra avea o mantie scurtă de culoare purpurie. Şi iată ce a spus înainte de bătălie:

2:13. „*Vă vorbesc ca o femeie a cărei casă a fost pângărită şi ale cărei fiice au fost dezonorate. Am fost tratate într-un mod nedrept şi fac apel la voi nu doar ca regină, ci mai degrabă ca femeie. Britonii, care îşi respectă femeile, nu pot trece cu vedere acest lucru. Spre deosebire de Nierotes, acest roman becisnic, eu nu domnesc peste nişte oameni docili, slugarnici şi lipsiţi de curaj, peste nişte jumătăţi de bărbaţi, nici peste nişte speculanţi şi negustori ambulanţi. Nu sunt nici plină de laşitate,* ***ca Nero, bărbatul-femeie, care se înconjoară cu perverşi****, jumătăţi de bărbaţi şi sclavi care îi satisfac dorinţele obscene. Aceasta este natura culturii ticăloase pe care aceşti străini au adus-o în acest ţinut minunat*."

2:14. „*Eu nu sunt ca aceia ale căror minţi sunt înfierbântate de o agitaţi malefică. Eu domnesc peste bărbaţi adevăraţi, care nu sunt şcoliţi în viclenie şi înşelăciune, bărbaţi adevăraţi, născuţi să lupte şi să facă faţă necazurilor. Codul după care trăiesc este acela al bărbăţiei. Sunt, într-adevăr, nişte bărbaţi adevăraţi, care sunt dispuşi să pună mâna pe arme pentru libertate şi să-şi rişte viaţa pentru apărarea ei. Aceştia se oferă de bunăvoie ca jertfă pentru viitorul femeilor, al copiilor, al pământurilor şi al proprietăţilor lor*."

2:15. „*Ca lider al acestui brav popor, vă cer cu ardoare să mă sprijiniţi cu braţul vostru puternic. Haideţi să nu ne eschivăm de la această sarcină sau să evităm oportunitatea de a lovi pentru libertate. Mă rog la zeii războiului, la supraveghetorii bătăliilor, să ne ajute să obţinem victoria. Avem datoria să călcăm în picioare şi să alungăm această infecţie din ţinuturile noastre, pe aceşti vrăjmaşi nemiloşi, care au o reputaţie ruşinoasă. Aceştia corup justiţia, promovează depravarea şi sunt slujitori ai lăcomiei*."

2:16. „*Sunt un neam efeminat, care se desfată cu suferinţa celor neajutoraţi, dar care se ascunde ca un câine în faţa perspectivei propriei suferinţe. Sunt oameni de a căror laudă trebuie să te temi şi a căror prietenie trebuie ocolită mai mult decât vrăjmăşia. Nu mă voi închina niciodată în faţa unui popor a cărei purtare o detest şi nici nu îmi doresc să trăiesc văzându-i pe concetăţenii mei trataţi ca nişte sclavi. Fie ca* ***Marile Puteri Dumnezeieşti*** *să fie cu noi în acest moment solemn al încercării, când ne încingem cu armele ca să înfruntăm duşmanul*."

2:17. Acele cuvinte curajoase şi inspiratoare nu au fost de niciun folos, iar Britania a fost pierdută, însă spiritul nu a putut fi stins, iar bărbăţia a persistat. Un popor nu-şi găseşte măreţia în victorie, ci în înfrângere. Cunoaşterea lui Hristos a venit nu ca urmare a păcii şi prosperităţii, ci prin intermediul persecuţiilor. Aceste lucruri care au fost consemnate în scris nu reprezintă povestea unei biruinţe, ci a gloriei care se află în înfrângere. Cărţile care prezintă reţeta victoriei sunt scrise de oamenii învinşi.

2:18. Eu, Elfed, scriu aceste lucruri, însă ele nu sunt din inima mea, ci mi-au parvenit prin mâinile altora. Este vorba de acel Elfed care s-a căsătorit cu Marcella, fiica lui Ilted, după moartea soţului ei, care s-a împiedicat de o piatră şi a căzut pe un ţăruş ascuţit, murind îndoit ca un arc.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL III - ISUS – (2)

3:1. *Isus* a fost fiul lui *Miriam*, numită *Maria*, şi al lui *Iosif*. Fraţii lui au fost *Iacov*, *Iosif*, *Simon* şi *Iuda*. El s-a născut la Bethleem. În zilele tinereţii Sale, ţinutul vuia de isprăvile lui *Iuda Galileanul*, care predica faptul că nu există niciun stăpân în afara lui Dumnezeu; la vremea sa, el a fost numit Învăţătorul Dreptăţii.

3:2. Iosif, tatăl lui Isus, a murit când Isus avea şaisprezece ani. Mariei, mama Lui, nui plăcea firea lui introvertită, după cum nu-i plăceau nici tăcerile Sale lungi şi obiceiurile Sale solitare. Aceasta l-a mustrat că nu se preocupă să-şi câştige pâinea, dar acesta a fost un lucru nedrept, pentru că El excela în meşteşugul Lui. Însă ea nu putea să înţeleagă că fiul ei nu era ca toţi ceilalţi, pentru că îşi dorea ca El să fie un bărbat realist, nu un visător şi un predicator.

3:3. Isus avea momente de extaz, iar rudele lui de parte masculină au afirmat că nu este în toate minţile, de aceea cereau să fie închis. Însă femeile au spus că este inofensiv, şi în astfel de cazuri, cuvintele lor influenţau legile ţinutului. Isus îşi iubise tatăl, care îl învăţase meşteşugul Său. S-a mângâiat cu ce spuneau scripturile, „*Voi deveni tatăl Lui, iar El va fi fiul Meu*."

3:4. Încă de timpuriu, Isus a devenit un tâmplar rătăcitor, iar mai târziu s-a alăturat nazarinenilor. Ţinutul era cuprins de emoţie, deoarece se spunea că profeţia lui Daniel urma să se împlinească în acele vremuri. Şi condiţiile de la vremea respectivă au dus la împlinirea profeţiei.

3:5. Apoi, Isus s-a dus în pustietate, lângă râul Iordan. S-a alăturat Comunităţii Sfinţilor, care se găsea lângă Marea Extrem de Sărată. După ce s-a întors înapoi la Iordan, nu se mai retrăgea în El însuşi, ci era un om care vorbea direct şi convingător. Era categoric şi poruncitor.

3:6. Oamenii îi spuneau Galileanul, deoarece fusese crescut în Galileea, iar după moartea lui *Iuda Galileanul* au vrut să-L numească Omul Speranţei Mesianice şi Cel Drept Care Suferă. Unii au crezut că este acel mesia războinic, însă el i-a mustrat, spunând, „*Eu sunt Acela despre care stă scris* «***Va judeca pe cei săraci întru dreptate şi îi va mustra pe aceia carei asupresc. Va lovi Pământul cu toiagul gurii Lui şi îi va ucide pe cei răi cu vorbele care îi ies din gură***."

3:7. I-a vindecat pe oameni, aşa cum făceau mulţi în acele vremuri. Leviţii au scornit că El nu proceda asemenea lor, ci se folosea de puterea Prinţului Întunericului. Însă Isus a spus că aceasta este o blasfemie, deoarece spiritul vindecător al lui Dumnezeu este puternic în El. Prin urmare, a afirmat că acesta este un păcat, însă aceia îl luau în râs.

3:8. El era un bărbat adevărat, un bun organizator, puternic, vioi şi abil. Era hotărât şi curajos, şi pe deasupra, putea fi blând şi plin de compasiune. Însă îşi urmărea scopul cu fermitate, putând să se aplece în faţa furtunii şi să supravieţuiască, în condiţiile în care omul încăpăţânat ar fi fost doborât.

3:9. S-a ridicat cu curaj împotriva bărbaţilor sfinţi ai evreilor, a căror aşa-zisă sfinţenie era doar o manta, un lucru menit să fie fluturat în faţa ochilor oamenilor. Aceasta era ţesută cu o neprihănire auto-proclamată, era căptuşită cu intoleranţă şi cusută cu aţele tristeţii. Oamenii buni fac fapte bune acolo unde nu îi vede nimeni şi dobândesc merite de pe urma lipsei lor de egoism şi a sacrificiilor pe care le fac.

3:10. Un om a venit la Isus şi i-a zis, „*Doamne, am dat multe daruri şi pomeni săracilor. Şi continui să dau mereu celor nevoiaşi. Sunt un om bogat, dar am dobândit bogăţiile prin mijloace cinstite. Am făcut comerţ pe mare cu corăbiile şi am înfruntat multe pericole pentru a le acumula. Şi chiar dacă sunt bogat, trăiesc într-un mod cumpătat şi îmi satisfac doar nevoile moderate. Restul îl dau oamenilor nevoiaşi şi sunt gata mereu să îi slujesc pe cei care merită. Aşadar, sunt un păcătos?*"

3:11. Isus a spus, „*Nu, prin faptul că dai cu discreţie şi faci asemenea sacrificii îţi aduni merite, şi nu este niciun rău în a căuta bogăţiile pentru nişte scopuri vrednice. Iubirea de bani de dragul lor este cea care dă naştere răului. Nenorocirile aduse de bogăţii provin din folosirea lor greşită. Dacă cineva dobândeşte bogăţii în mod cinstit şi nu trăieşte în lux, dacă îşi satisface nevoile cu moderaţie, dacă le dă celor săraci şi celor care merită din surplusul lui, atunci acela nu face nimic rău*."

© Biblioteca Spirituală

3:12. Un învăţător al evreilor i-a spus lui Isus, „*Dacă Dumnezeu este atât de măreţ şi atotcunoscător, de ce nu-l loveşte pe răufăcător? De ce îşi reţine mânia îndreptăţită atunci când omul ticălos îl înghite pe acela care urmează cale bunătăţii? Nu este El un Dumnezeu al dreptăţii?*" Isus a răspuns, „***Dreptatea** nu este ceva care ţine de timp. Deşi morile lui Dumnezeu macină încet, ele macină pentru desăvârşire. Viaţa însăşi împarte dreptatea. Dreptatea lui Dumnezeu îndreaptă nedreptatea oamenilor. Dacă n-ar fi fost aşa, Eu nu aş fi venit*."

3:13. Isus a fost întrebat apoi dacă el este una cu Dumnezeu, iar El a răspuns, „*Nu se cade ca Eu să afirm acest lucru care ştiu că este neadevărat, căci nu poate exista decât un singur Dumnezeu. Numai pentru că mi s-au dat nişte viziuni şi am putut înţelege nişte lucruri nevăzute şi necunoscute de alţi oameni, ce fel de om aş fi Eu dacă aş pretinde că sunt egal cu Dumnezeu? Eu nu spun decât ceea ce mi s-a poruncit. Dacă am zis*, «***Închinaţi-vă lui Dumnezeu care este Tatăl Meu şi Tatăl vostru***», *mă pune oare acest lucru mai presus de alţi oameni? Eu i-am numit pe toţi oamenii fraţii Mei, şi dacă aş fi spus că sunt egalul lui Dumnezeu, atunci i-aş fi ridicat şi pe ei la aceeaşi înălţime. Însă ei nu pot înţelege lucrul acesta; oare se tem de povara propriei dumnezeiri?*"

3:14. Isus a venit şi a fost ca unul care retează, care curăţă tufişurile nefolositoare din pădurea vieţii. A scos din rădăcină şi a ars tot ce era neproductiv. A plantat copaci buni, însă tufişurile s-au înmulţit din nou. Pentru oamenii buni venise vremea să treacă la acţiune. Isus a găsit perle pe malul mării. A semănat seminţele bune în inimile celor care l-au urmat îndeaproape. De dragul lui, mulţi bogaţi au devenit săraci.

3:15. El a venit şi i-a scos pe oameni din păcatele lumeşti. Le-a adus oamenilor o oglindă în care puteau să privească pentru a-şi vedea propria divinitate. A deschis o uşă care acum le este deschisă tuturor, iar aceia care aleg să treacă prin ea intră pe drumul către veşnicie. I-a ridicat pe cei căzuţi şi i-a vindecat pe cei aflaţi în suferinţă. I-a trezit pe aceia care dormeau şi i-a făcut să-şi amintească pe cei care uitaseră. I-a iluminat pe cei virtuoşi şi ia adunat pe cei ce fuseseră pierduţi.

3:16. Cu ce poate fi El comparat? Cu măreţul soare care luminează Pământul, dând bucurie şi viaţă tuturor fiinţelor. Cu un râu mare care îi înveseleşte pe oameni şi dă apă tuturor animalelor. Cu agricultorul cel bun, care îşi îndrăgeşte ogoarele şi are grijă de turmele sale. Cu oamenii pădurilor, care au grijă de copacii lor şi care mai târziu adună roadele cu mulţumire.

3:17. Astăzi, soarele străluceşte, iar aerul este plin de lumină. Pământul înmugureşte, iar mările sunt liniştite. Apele curg limpezi, păsările cântă, iar iarna mohorâtă s-a dus. Răsare speranţa şi tot aşa se întâmplă şi cu Fiul Omului.

3:18. Copacul slavei a fost sădit şi va supravieţui, pentru că este bine îngrijit. Slujitorii lui sunt conştiincioşi. Fie ca el să fie precum stejarul veşnic verde, care nu-şi leapădă frunzele nici vara, nici iarna, care are armele pregătite şi atunci când este persecutat şi atunci când este liber, şi în zilele bune şi în cele rele.

3:19. Cel care neglijează aceste scripturi este ca o creangă dintr-un copac neroditor, viaţa lui este stearpă. Binecuvântaţi sunt aceia care caută fructul care creşte din faptele noastre bune. Cel care copiază o carte este ca un om mutilat care îşi dă armele unui om întreg şi sănătos. Omul învăţat seamănă cu acest pământ bun, care primeşte sămânţa şi îi oferă hrană. Ploaia cade din belşug, iar recolta este bună.

3:20. Viaţa pe care o trăiesc oamenii este ca un han unde locuiesc pentru scurtă vreme sau ca o casă închiriată pe o durată limitată. Vasele de metal şi de pământ sunt pentru ei ca nişte ustensile pe care le-au împrumutat. Au încredere în bogăţiile lor. Omul înţelept se foloseşte de ele, iar acestea îl slujesc, însă nu se ataşează de ele şi nu le strânge la pieptul său.

3:21. Cine este de lăudat pentru bunătatea sa, fiul unui om bogat sau fiul unui om sărac? Fiul bogat dă doar din ceea ce i s-a dat şi lui, aşa că sigur fiul omului sărac este mai bun, fiindcă el a biruit tentaţiile sărăciei şi a alinat strigătul gurilor înfometate cu ceea ce a câştigat din munca sa. Cei săraci îi ajută pe cei săraci, pentru că cei bogaţi se ajută pe ei înşişi.

3:22. Sunt unii care postesc de dragul Raiului, însă Isus a spus că ar face mai bine să se dedice studierii scripturilor şi lucrărilor bune de dragul Raiului. Simpla citire a scripturilor este inutilă, căci dacă acestea nu vor fi întipărite în inimă şi puse în practică în viaţa de zi cu zi, atunci

© Biblioteca Spirituală

nu vor fi decât nişte lucruri de mică valoare, care vor aduce puţin folos. Valoarea tuturor scrierilor sacre stă în ceea ce fac oamenii cu ele. Însă şi mai importantă este influenţa pe care o au scripturile asupra oamenilor.

3:23. Un om l-a întrebat pe Isus, „*Doamne, ce înseamnă când scrie că copiii vor fi pedepsiţi pentru vina părinţilor?*" Isus a spus, „*Dacă un om a păcătuit şi nu a plătit pentru păcatul său în această viaţă, atunci şi fiul lui va fi ispitit în acelaşi fel, căci între ei există o legătură de sânge. Nu este limpede că şi greşelile pe care le face un bărbat în propria casă vor fi făcute şi de fiii lui în casele lor? O viaţă trăită greşit devine moştenirea generaţiilor viitoare*."

3:24. Un om a întrebat, „*Unde este Dumnezeu?*" Isus a luat o bucată de pâine şi i-a dat-o omului, spunând, „*Poftim, ţine această bucată de pâine*." Apoi a zis, „*Întinde şi cealaltă mână.*" Şi a turnat puţină apă în palma făcută căuş, după care a spus, „*Acum ai simţit puterea lui Dumnezeu, căci dacă spiritul Lui nu ar fi în pâine şi în apă, acestea nu ar exista pentru tine. Sparge un lemn, şi Dumnezeu va fi acolo. Ridică o piatră, şi îl vei găsi*."

3:25. Un altul a zis, „*Spune-ne cum îl putem sluji cel mai bine pe Dumnezeu*." Isus a răspuns, „*Nu spuneţi că îl slujiţi pe Dumnezeu aşa cum aţi sluji un rege. Slujindu-L pe Dumnezeu, omul se slujeşte pe sine însuşi. Voi vă întrebaţi în inima voastră, dacă să vă faceţi una sau alta, ori să vă faceţi preoţi. Lăsaţi-vă inima să vă indice calea cea mai bună, iar după ce aţi ales-o, urmaţi-o cu devotament şi tărie morală*."

3:26. La o nuntă, Isus a fost întrebat, „*Învăţătorule, de ce vii Tu în acest loc unde este o adunare a acelora care caută doar propriile plăceri şi care vor bea peste măsură dacă li se oferă băutură?*" Isus a zis, „*Scopul pentru care am venit aici este să bucurăm inimile gazdelor şi să luăm parte la satisfacţia lor, amestecând plăcerea lor cu a noastră. Întotdeauna vor exista unii care îşi vor neglija obligaţiile şi care se vor preocupa doar de bunăstarea lor. Dar paote fi acesta un motiv suficient de puternic ca să ne împiedice să aducem fericire celor care ne-au invitat?*"

3:27. Într-o zi, Isus şi cei care erau cu el, au întâlnit un om care se juca cu lucruri copilăreşti. Un vânător care avea un arc şi săgeţi, şi care era în trecere pe acolo, a râs de el, zicând, „*Iată un bătrân care se joacă ca un copil.*" Isus l-a strigat şi i-a spus, „*Tu îţi ţii mereu arcul încovoiat, cu coarda încordată?*" „*Bineînţeles că nu*", a răspuns vânătorul. „*Ar fi o prostie să procedez aşa, căci arcul ar deveni nefolositor dacă nu ar mai fi destins din când în când*." Isus a spus, „*La fel stau lucrurile şi cu acest bătrân, iar tu ar trebui să înţelegi acest lucru*."

3:28. „*Arcaşul încordează arcul înainte să plece la vânătoare, dar după ce aceasta s-a încheiat îi slăbeşte coarda. Un arc ţinut permanent încordat se va rupe şi nu va mai putea fi folosit atunci când omul are nevoie de el. La fel se întâmplă şi cu omul care nu se relaxează niciodată, când vine clipa încercării simte că i se înmoaie genunchii.*"

3:29. Isus a propovăduit faptul că există lucruri care trebuie abordate cu smerenie, iar acestea sunt *sfinţenia*, *înţelepciunea* şi *nobleţea*. Căci smerenia revarsă asupra sufletului folosul armoniei. Un om i-a spus odată lui Isus, „*Dar cine poate defini aceste lucruri; ceea ce este sfânt pentru unul poate fi nesfânt pentru altul. Lucrul care pentru cineva este sacru, pentru altcineva poate fi o urâciune. Ceea ce unul va binecuvânta, altul va blestema*." Isus a zis, „*Există numeroase popoare şi numeroşi oameni, care, ca urmare a naturii lor diferite, vor cinsti persoane, locuri şi lucruri diferite, în afară de zeii lor. Însă nimic nu poate fi sfinţit numai de oameni, şi nimic de pe Pământ nu poate fi cu adevărat sfânt. Sfânt este acel lucru care este numai pentru Dumnezeu, acel loc care este numai pentru Dumnezeu şi acea persoană care trăieşte numai pentru Dumnezeu, dar unde poate fi găsită aici pe Pământ o asemenea desăvârşire?*"

3:30. „*Dacă adunându-se într-un templu, oamenii simt că pot intra mai bine în comuniune cu Dumnezeu, atunci El va fi acolo, iar locul acela va fi sfânt. Dacă într-un cerc de pietre sau în faţa unui idol sufletul omului este răscolit şi îşi doreşte să se unească cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu va lipsi de acolo din cauza Naturii acelui Loc. El va veni în întâmpinarea omului oriunde omul se pregăteşte cu râvnă pentru venirea Lui. Deşi templul poate fi sfânt pentru cineva, iar cercul de pietre pentru altcineva, Dumnezeu va sfinţi ambele locuri dacă acolo sufletele oamenilor se vor înălţa către El.*"

3:31. „*O construcţie splendidă şi impunătoare prin arhitectura ei, pe care oamenii care se*

© Biblioteca Spirituală

închină acolo o numesc sfântă, nu va fi sfinţită de prezenţa lui Dumnezeu dacă spiritele lor vor rămâne adormite şi inerte. El nu onorează locurile unde oamenii doar se adună laolaltă, unde numai glasurile lor se ridică în rugăciune. ***El sfinţeşte acel loc unde sufletele şi spiritele lor se înalţă, căutând să se unească cu El.*** *Locul Sfânt este acela unde spiritele înălţate ale oamenilor se amestecă cu natura lui Dumnezeu.*"

3:32. Un om a întrebat, „*Dar înţelepciunea? Nu a fost ea din belşug în lume încă din zilele Marilor Iluminaţi, dintre care se spune că Solomon a fost cel mai măreţ? Chiar şi înaintea lui a existat multă înţelepciune, dar datorită acestui lucru este oare Pământul un loc mai bun? Cu ce a contribuit ea la progres?*" Isus a răspuns, „*Ei bine, înţelepciunea nu a lipsit niciodată din lume, dar întotdeauna a fost prea puţină în inimile oamenilor.* ***Înţelepciunea nu este ceva scris în cărţi, ci ceva care trece din carte în inimă. Ea este un mod de viaţă***."

3:33. Toată înţelepciunea trecutului, pe care unii o respectă, a fost mai uşor de consemnat decât de pus în practică. Dar singura înţelepciune este să urmezi înţelpciunea. Totuşi, înţelepciunea înseamnă mai mult decât gândurile celor înţelepţi, ea reprezintă cunoaşterea filozofică a omenirii, care s-a acumulat după ce a fost vânturată de practică.

3:34. *Noblețea* este un atribut al sufletului şi nimeni nu o poate considera un drept din naştere. *Noblețea* reprezintă capacitatea de a trăi şi a acţiona în conformitate cu principiile înalte. Ea se exprimă în fapte, puncte de vedere şi comportament, în stilul de viaţă şi în relaţiile cu ceilalţi. Ceea ce îl înnobilează pe om este faptul că recunoaşte că are pe cine să iubească şi pentru cine să lupte, în afară de el însuşi. *Noblețea* este supunerea sinelui în faţa principiilor.

3:35. În Isus, toate virtuţile au ajuns să dea roade, iar blândeţea Sa i-a atras către El pe toţi cei din jur. În prezenţa Lui, chiar şi duşmanii se împăcau, iar această simplă prezenţă aduce linişte unei inimii neliniştite şi triste. Pe străzi, chiar şi copiii mici mergeau după El, doar pentru a-i atinge mâna.

3:36. Reacţiona la nedreptate şi insultă cu o compasiune plină de tristeţe. El nici nu căuta să dobândească ceva mai mult decât avea nevoie pe loc, nici nu tezauriza ceea ce avea. Sub înfăţişarea sa blândă avea o hotărâre neclintită, imună la oprimare şi suferinţă. În pofida blândeţii Sale, putea acţiona repede şi decisiv, iar când a avut motiv să lovească în numele dreptăţii şi al corectitudinii, nu a evitat niciodată să facă acest lucru.

3:37. Mintea şi inteligenţa Sa erau ca fulgerul. Era întotdeauna ager şi vigilent, iar de pe chipul Lui nu lipsea niciodată frumuseţea calmă a veseliei. Era prietenos cu toţi şi se purta în aşa fel încât să nu deranjeze pe nimeni. Doar în faţa unei mari nedreptăţi făcute altcuiva sau a asupririi celor slabi, ori în prezenţa ipocriziei grase mânia Sa începea să fiarbă şi să se reverse; dar nu a fost niciodată altfel decât virtuoasă. Deşi era întotdeauna plin de milă şi compasiune, nu se arăta trist sau deprimat. El s-a ridicat deasupra tuturor suferinţelor şi durerilor şi părea întotdeauna împăcat cu El însuşi.

3:38. *Maria* i-a zis lui Isus, „*Cu cine pot fi comparaţi ucenicii tăi?*" Isus a spus, „*Ei sunt ca nişte copii care se joacă pe un teren care aparţine unui străin, iar atunci când proprietarul se întoarce, ei îi spun*, «*Acesta este pământul nostru, dă-ni-l înapoi*»".

3:39. *Toma* i-a zis, „*Dacă spiritul a dat naştere trupului muritor, este o minune*." Isus a spus, „*Ar fi un miracol şi mai mare dacă trupul ar da naştere spiritului, căci cel inferior nu poate da naşere celui superior. Mă minunez cum poate o asemenea frumuseţe şi măreţie să stea într-o locuinţă atât de jalnică. Însă dacă un om are bunătate în inimă, i se va da bunătate; dar dacă nu are bunătate, i se va lua şi ceea ce are*."

3:40. Şi Isus a mai spus, „*Aşa cum unui om îi este imposibil să întindă două arcuri sau să urce pe doi cai, tot aşa îi este imposibil să slujească la doi stăpâni*."

3:41. Ucenicii au întrebat, „*Tăierea împrejur este un lucru bun?*" Isus a răspuns, „*Dacă ar fi, oare n-ar fi tăiaţi împrejur copiii din pântecul mamei lor? Doar tăierea împrejur în spirit aduce un câştig adevărat*."

3:42. Când a fost întrebat despre bani, Isus a spus, „*Daţi deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Mie daţi-Mi ceea ce este pe drept al Meu şi păstraţi pentru voi doar acelea care sunt pe drept ale voastre. Trataţi-i corect pe toţi oamenii şi*

© Biblioteca Spirituală

evitaţi să vă comportaţi ca la piaţă. Nu faceţi ca samaritenii, care iubesc copacul, dar îi urăsc fructele, sau iubesc fructele, dar urăsc copacul. Fariseul este ca un câine care doarme în troaca de unde mănâncă boii. Nici el nu poate mânca ce este în troacă, dar nu-i lasă nici pe boi să mănânce."

3:43. Isus a spus, „*Împărăţia Cerurilor se aseamănă cu o femeie care duce un ulcior cu vin bun. Dacă este neglijentă şi îl zdruncină atunci când îl pune jos îl va crăpa, iar când îl va ridica din nou şi va pleca mai departe vinul va curge pe drum în urma ei, însă aceasta va merge înainte nepăsătoare, neştiind că vinul se varsă. Atunci când va intra în casă, stăpânul va lua ulciorul şi îl va găsi gol*". Ucenicii l-au întrebat *ce poate să însemne acest lucru*, iar Isus a răspuns, *„Când sunteţi în posesia lucrurilor bune ale Împărăţiei Cerurilor, nu le lăsaţi să vi se scurgă printre degete*."

3:44. „*Căci **Împărăţia Cerurilor** nu este nici aici, nici acolo, dar cuprinde toate lucrurile bune. **Ea se găseşte în inimile oamenilor şi acolo unde domneşte Dumnezeu**. Când leul va sta laolaltă cu mielul, iar pacea va stăpâni peste toate, **atunci va fi găsită Împărăţia lui Dumnezeu**. **Însă, cu adevărat, Raiul şi Împărăţia Cerurilor nu sunt unul şi acelaşi lucru***." Aceste cuvinte au fost rostite în curtea exterioară a templului.

3:45. Isus i-a luat pe ucenicii care erau cu El în Curtea Evreilor, care era un loc interior, şi un gardian, un preot pe nume Levi, i-a oprit, spunându-i lui Isus, „*Eşti lipsit de învăţătură? Nu ştii că este oprit să veniţi aici, în prezenţa lucrurilor sfinte, fără ca mai întâi să vă fi purificat? Uite, cei care te urmează nici măcar nu s-au spălat pe picioare. Intră aici pângăriţi de lucrurile lumeşti*."

3:46. Atunci, Isus s-a oprit şi i-a spus lui *Levi*, „*Tu preocupă-te de starea în care te afli tu şi lasă-ne pe noi în pace*." Preotul a replicat, „*Eu sunt curat. M-am îmbăiat în scăldătoarea lui David, coborând în ea pe nişte scări şi ieşind pe altele; numai după ce am făcut asta şi după ce mi-am pus haine curate am venit aici*." Isus a spus, „*Doamne, ai milă de cei orbi! Tu te-ai scăldat într-o apă stătută, care poate a fost murdărită de câini şi ţi-ai frecat pielea asemenea prostituatelor, cântăreţelor şi oamenilor înfumuraţi, care pe dinăuntru sunt plini de răutate. Însă Eu şi ucenicii mei nu avem nevoie de ritualuri exterioare de curăţenie, fiindcă suntem curaţi pe dinăuntru, deoarece ne-am îmbăiat în apele vii ale spiritului*."

3:47. După ce au plecat de la templu, *Isus* a spus, „*Nu se adună oaspeţii în anticameră înainte să intre în sala de ospeţe? Acolo se spală pe mâini şi pe picioare, îşi ung capul şi mănâncă nişte gustări, ca să-şi stimuleze apetitul. Aşa este şi Pământul, o anticameră a Împărăţiei Cerurilor.*"

3:48. „*Trăiţi-vă viaţa în lume ca nişte oameni care călătoresc printr-un ţinut străin, minunându-se de ceea ce văd, gustând din plăcerile lui, dar mereu pregătiţi să se apere de pericole, căci **o iubire nepotrivită faţă de lume** reprezintă o uşă deschisă spre rău. Sunt unii cărora le face plăcere să fie ceea ce nu sunt, însă atunci când încărunţesc, încep să devină trişti şi frustraţi. Fiţi întotdeauna fideli naturii voastre*."

3:49. În acest timp, mulţi au spus că Isus este Mesia, însă aceasta era o minciună.

Isus, fiul lui Iosif şi al Mariei, era un profet inspirat, un învăţător care îl ţinea de mână pe Dumnezeu, aşa cum mai fuseseră şi alţii înaintea Lui. Mama Lui era o femeie cumsecade; *amândoi se hrăneau cu aceleaşi lucruri ca toţi oamenii. Iar Maria nici nu se purta ca o zeiţă, nici nu predica*.

3:50. Pentru aceia care nu sunt evei nu are nicio importanţă dacă Isus a fost sau nu acel Mesia care fusese vestit, prin urmare, credeţi ce vreţi, însă dacă s-a născut din Duhul Sfânt şi nu din Iosif, atunci profeţia nu s-a împlinit. Oamenii ajung să creadă ceea ce vor, însă şi acest lucru este puţin important atâta vreme cât nu încearcă să-şi impună părerea asupra altora.

3:51. Isus nu a fost un om trist, căci măreţia nu putea fi abătută. El le-a dat întotdeauna tărie celor descurajaţi şi nu a fost influenţat de deznădejdea altora. Când *Petru* era mâhnit şi şi-a ascuns tristeţea în interior, Isus a spus, „*Dacă prietenul Meu nu mă primeşte în anticamera tristeţii sale, cum aş putea să stau vreodată în camera de oaspeţi a iubirii sale?*"

3:52. Isus s-a ridicat împotriva tuturor formelor de melancolie. El a spus, „*Omul care nu se poate ridica desupra poverii suferinţelor sale sau a încercărilor cu care se confruntă zilnic, nu va cunoaşte Împărăţia Cerurilor; şi nu va cunoaşte nici acea iubire care este piatra unghiulară a vieţii*."

© Biblioteca Spirituală

3:53. În mulţime era şi un învăţat grec, iar acela i-a zis lui Isus, „*Limba ta, care nu rugineşte niciodată, mă plictiseşte; cuvintele nu pot schimba nici oamenii, nici lucrurile. Sabia şi suliţa sunt atotputernice, ele îi ridică sau îi doboară pe regi*". Isus a răspuns, „*Adevărat îţi spun, cuvintele scribilor sunt mai măreţe decât ordinele comandanţilor de armate. Ceea ce este scris şi citit, nu numai că poate schimba lucrurile, dar şi durează veşnic. Sabia impune respectul prin distrugere, dar condeiul scribului dobândeşte prestigiu prin actul creator. Ceea ce distruge va fi distrus, ceea ce creează va dăinui.*"

3:54. Un soldat roman venit din Galia a vorbit şi a spus, „*Să-i lăsăm pe scribi să facă ce ştiu ei mai bine şi pe soldaţi să facă la fel, căci ar fi o prostie şi un lucru zadarnic să-i asmuţim unii împotriva altora, căci oamenii nu pot scrie cu săbiile şi nici nu se pot lupta cu condeiele făcute din pene sau trestii. Fie ca oamenii să devină fraţi şi să aştepte ziua când va veni Acela care îi va trezi la viaţă. Spune-mi, Învăţătorule bun,* ***când va veni sfârşitul?***"

3:55. Isus a răspuns, „*Începutul va avea şi un sfârşit, iar oamenii îl vor cunoaşte prin intermediul spiritului vremurilor. Oamenii nu vor mai fi ca fraţii; bărbaţii nu vor mai fi bărbaţi. Femeile vor fi ca bărbaţii, iar bărbaţii ca femeile. Adulterul nu va mai fi osândit, nici satisfacerea poftelor trupeşti, aşa că acestea vor înflori.* ***Oamenii nu-şi vor mai cinsti ţările natale*** *şi nu vor mai face deosebire între ţări; nu-şi vor mai menţine puritatea raselor lor. Taţii nu vor mai fi onoraţi, mamele nu vor mai fi respectate, iar copiii vor creşte şi vor deveni rebeli. Vor fi încurajate perversiunile, iar răufăcătorii îşi vor bate joc de lege. Vor fi incesturi şi violuri şi va fi nesigur să umbli pe afară. Inundaţiile, foametea, secetele şi cutremurele vor provoca moarte şi distrugere. Boli ciudate îi vor lovi pe oameni,* ***şi mulţi se vor lepăda de Dumnezeu****. Pruncii vor fi ucişi încă din pântec.*"

3:56. „*Bărbaţii vor pofti la femeile altor bărbaţi, iar căsătoria îşi va pierde semnificaţia. Femeile se vor căsători fără a fi fecioare şi vor avea minciuna ascunsă în inimă. Soţii lor, creaturi vrednice de milă, vor auzi glasurile batjocoritoare şi râsetele altor bărbaţi*.

Preoţii vor pângări altarele cu păcatele acestora, iar conducătorii vor fi puţin respectaţi. Nu Dumnezeu este cel care pune capăt zilelor, ci oamenii care trăiesc ca şi cum şi-ar săpa singuri groapa."

3:57. Isus a văzut un om care bătea un cal şi l-a mustrat pentru cruzimea lui faţă de animal. Omul s-a înfuriat şi a spus, „*Acesta este animalul meu.*" Isus i-a zis, „*Te înşeli, este o făptură a lui Dumnezeu, iar Eu, ca slujitor al Lui, sunt aici ca să o apăr. Căci niciun om nu poate stăpâni pe deplin o fiinţă vie, decât în numele Dumnezeului Măreţ al Vieţii*."

3:58. Aceste lucruri au fost copiate aşa cum au fost găsite. Se pare că au făcut parte dintr-un document intitulat, „*Afirmaţiile lui Isus*", care nu se ştie din ce motiv, a fost tăiat în bucăţi, fiecare conţinând doar câteva paragrafe. La un loc cu ele mai erau câteva resturi dintro sursă mult mai veche, care însă par a fi suspecte. Ultima parte a acestui manuscris a fost adăugată mai târziu, dacă nu este vorba chiar de o completare modernă, dar este posibil să fi fost transcrisă de pe un material mai vechi. Aceasta nu a fost modificată şi a fost inclusă doar după ce oamenii care au compilat-o au primit aprobarea.

CAPITOLUL IV - SCRIERILE LUI ARISTOLAS

4:1. Aceasta este o relatare referitoare la venirea unor Străini Înţelepţi pe tărâmul mărginit de ape al Britaniei. A fost luată din *Cărţile Britaniei* şi transcrisă în anexele *Cărţii de Bronz*. Este vorba de acea parte care a fost păstrată de *Rowland Gasson*.

4:2. După moartea Domnului nostru, care a fost atârnat pe cruce în afara zidurilor cetăţii Ierusalim, Iosif din Arimateea a luat-o pe Maria, mama lui Isus, la el acasă, unde a stat până când Ioan a putut face pregătirile necesare. Apoi a fost numit Gardian al Doamnei, titlu care în Britania a devenit confuz şi s-a transformat în Gardian al Potirului Sfânt.

4:3. Aceste lucruri au fost scrise de Aristolas în Insula Sacră, iar aceasta este rugăciunea lui: „*În tăcere, cu mâinile ridicate, cu inima smerită şi mintea liniştită, robul tău ar vrea să aibă*

© Biblioteca Spirituală

parte de Prezența Ta, Ființă Măreață și Atotcunoscătoare. Dă-mi bucuria îmbelșugată de a mă uni cu Duhul Tău. Fă ca dorințele mele să fie în armonie cu Marea Lege și ca eu să învăț să dobândesc înțelepciunea, astfel încât să pot ilumina inimile oamenilor."

4:4. „*Lasă-mă să îmbrățișez duhul Tău, în deplina cunoaștere a dublei mele naturi. Călăuzește-mi pașii spre Marea Lege, cu ajutorul căreia toți căutătorii adevărați ajung să găsească lumina. Eu voi predica oamenilor atâta vreme cât trupul și spiritul meu vor rămâne împreună, căutând mereu să trezesc o reacție în inimile lor. Binecuvântează-mă cu dulceața vorbirii și dă armonie glasului meu. Izbăvește-mă de lăcomie, de vorbele multe și fără rost și de frivolitățile oamenilor lipsiți de învățătură. Scapă-mă de tovărășia tristă a celor care îmi aduc elogii.*"

4:5. „*Dumnezeul inimii mele, Soarele vieții mele, Paznic al mulțumirii mele, umple acest loc cu emanațiile divine ale Ființei Tale. Intră în legătură cu Cercul Adevărului și cu Cercul Luminii. Fă-mă să fiu receptiv la lecțiile și momentele de inspirație ale vieții*."

4:6. Iosif, tatăl nostru întru credință, a traversat mările agitate de furtună până la locul numit Balgweith, iar de acolo a mers în Taishan, unde s-a întâlnit cu trimisul regelui, care era peste măsură de tulburat, deoarece Căpetenia tuturor druizilor, pe nume Trowtis, era plecată la locul de întâlnire cu dumnezeul ei, care apărea într-un mod minunat la un interval de nouăsprezece ani. Acolo, ceremonia a durat timp de trei nopți cu lună.

4:7. La întoarcerea sa, Trowtis s-a întâlnit cu Iosif în locul numit acum Henmehew, datorită unui copac ciudat care crește acolo. Druizii au organizat un ospăț de bun venit în locul numit Nematon, care se află la poalele marelui deal. Căpetenia tuturor druizilor s-a spălat pe față, pe mâini și pe picioare, apoi s-a adus o capră care a fost jertfită pe altarul cu patru coarne. Trowtis s-a spălat din nou pe mâini și a adus o ofrandă de turte de orz sărate, dându-i câteva lui Iosif, pe care oamenii de acolo îl numeau Ilyid.

4:8. Apoi, picioarele caprei au fost arse pe altar, în timp ce un preot mai mic în rang a amestecat sângele de jerfă cu apă și vin negru. După aceea, turtele de orz și un pocal conținând sângele, vinul și apa au fost trecute prin trei coarne sacre, și abia apoi au fost date căpeteniilor aflate de față. În acel moment, tinerii au început să danseze în jurul focului și deasupra gropii de jertfă.

4:9. Mai apoi, preoții de rang inferior au pregătit mesele pentru ospăț, în timp ce oamenii de rând s-au adunat în jur și s-au așezat pe niște bușteni neteziți în partea de sus. Animalul de jertfă a fost mai întâi oferit zeităților acelui loc, după care a fost mâncat de oamenii de rând, cu excepția ficatului, care fiind sediul sângelui și al vieții a fost păstrat pentru cei care urmau să prezică cu ajutorul lui. Aceștia au văzut că lobul drept al ficatului era rupt, așa încât au profețit că niciun dușman nu va intra în țară.

4:10. Ei bine, regele a convocat un mare conclav al poporului, iar druizii erau și ei acolo. Regele i-a spus tatălui nostru, „*Vorbește acum în fața poporului. Spune-ne lucrurile pe care le știi, iar noi vom judeca dacă sunt vrednice de atenție*." Iosif a vorbit într-o limbă pe care acești oameni o puteau înțelege, însă a vorbit rar, nu așa cum obișnuiau ei.

4:11. Tatăl nostru a spus, „*Așa cum mai întâi a venit lumina și abia apoi a apărut ochiul care să o vadă, la fel este și cu Dumnezeu, care este lumina deja existentă. Nu inima creează gândul, ci gândul a creat inima. Și a făcut acest lucru ca să se poată manifesta, căci inima este creată pentru a sluji în lumea efectelor. Lumea cauzelor se află într-o altă împărăție*". Druizii au zis, „*Lumina pe care noi o cunoaștem și o avem; aceste lucruri nu ne sunt străine. Toată lumina vine de la un cristal original, care rămâne mereu pur, iar noi spunem că modul de comportare al luminii este un simbol care a fost rânduit pentru om înainte de apariția lui*."

4:12. Iosif, tatăl nostru, a spus, „*Eu nu am venit să pun la pământ casa nădejdii voastre, căci ea are multe trăsături plăcute, așa cum are și a noastră. Haideți să nu ne contrazicem, ci să luăm ce este mai bun din amândouă, și dând deoparte ceea ce este mai puțin bun, să făurim ceva de valoare pentru toți. Haideți să comparăm lucrurile, respingând ceea ce nu arată calea atât de limpede*."

4:13. Regele i-a spus Căpeteniei tuturor druizilor, „*Noi nu avem sursa luminii într-un potir în formă de ou?*" Druidul a răspuns, „*Soarele nu strălucește, iar* (n.t. ființele numite) *Esures*

(*slujitori ai luminii*) *nu se arată decât în prezența* ***Marelui Strălucitor****, care le asigură cele necesare existenței lor. O lumină nu se poate încarna pe Pământ, decât dacă în spatele ei se află o lumină și mai mare*."

4:14. Iosif a zis, „*Când eram pe corabie, am avut o vedenie a lui Dumnezeu; ochii spiritului meu erau deschiși și l-am văzut în toată slava Lui. Atunci am înțeles că nu există nicio deosebire între natura Spiritului Său și spiritele oamenilor, doar că Spiritul Său are o puritate infinit mai mare.* ***Și am știut sigur că Dumnezeu și omul au aceeași esență.*** *Am știut că noi toți suntem raze ale Unicei Lumini, scântei provenite din aceeași Unică Flacără. Însă flacăra nu este focul, căci poate oare o flacără să-și dea naștere singură?*"

4:15. Iosif a spus, „*Dacă focul poate exista în interiorul lemnului, astfel încât să facă o săritură atunci când se freacă două bucăți una de alta, deși rămâne ascuns înăuntru, cu siguranță că la fel se întâmplă și cu sufletul omului*."

4:16. Căpetenia tuturor druizilor a zis, „*M-am gândit de multe ori la lucrul acesta. Toți oamenii au aceeași natură și toți aspiră către același scop. Toți vor să ajungă la sfârșitul aceleiași călătorii; doar drumurile diferă. Așadar, hai să nu ne contrazicem dacă oamenii trebuie să urmeze drumul tău sau al meu, ci mai bine să găsim un drum și mai bun decât celelalte două*."

4:17. Un preot a spus, „*Ce poți să spui despre lumile din interiorul cercurilor aflate veșnic în mișcare?*" Iosif a răspuns, „*Lumile ascunse sunt la fel de multe ca nisipul de pe plajă. Dacă cineva se preocupă de prea multe lucruri odată, nu va trage niciun folos pentru el însuși. Haideți să ne ocupăm mai întâi de această lume*."

4:18. Druizii au zis, „*Cine poate schimba natura oamenilor, dacă aceasta este stabilită de zei?*" Iosif a răspuns, ***Toate lucrurile pot fi schimbate****, însă nu întotdeauna în bine. Schimbarea și viața sunt inseparabile.*"

4:19. Iosif a continuat, „*Pentru că voi sunteți oameni care lucrați pământul și îl faceți să rodească, nu trebuie să fiți disprețuiți. Noii veniți, cu marea lor putere militară, pot să spună ce vor, fiindcă voi lucrați împreună cu Dumnezeu. Căci Fiii lui Dumnezeu nu au fost numiți și Fiii Plugului? Nu au luptat ei împotriva Fiilor Oamenilor, care erau vânători și mâncau carne crudă asemenea fiarelor sălbatice, care se închinau șerpilor și se târau pe burtă? Întotdeauna au existat unii care au venerat lucruri insensibile, făcute din lemn și piatră, și care s-au târât prin țărâna de la picioarele lor, sau alții care au venerat lucrurile pe care le-au văzut cel mai sus, adică soarele și stelele. Însă există și oameni care tânjesc după ceea ce este dincolo de ele.*"

4:20. Unul dintre druizi a întrebat, „*Ce știi despre Ochiul lui Dumnezeu aflat în oameni?*" Iosif a răspuns, „*Ochiul lui Dumnezeu în oameni este ceea ce stă scris în inimile lor; acela vede totul. Cine știe să deosebească binele de rău vede lucrurile într-o clipă. Oamenii care au închis acest ochi sunt doar cu puțin mai buni decât fiarele din câmpii și păduri. Eu vin ca unul care deschide ochii unor astfel de oameni*."

4:21. La început, regele a ascultat în tăcere și a fost îngăduitor, deoarece a crezut că îi poate tolera pe acești străini. Acum, văzând că învățătura lor ar putea să câștige teren, s-a înfuriat și a devenit absurd, așa cum se întâmplă în astfel de împrejurări. Acesta a zis, „*Cu a cui autoritate vorbești în felul acesta? Cine te-a trimis, ai venit să ne iscodești? Cui îi vei spune ce ai aflat?*"

4:22. Iosif a spus, „*Măreațule rege, să știi acest lucru. Eu sunt robul Marelui Dumnezeu al Luminii. Sunt trimis ca să construiesc aici o biserică, care îi va putea fi de folos și poporului tău. Voi înființa pentru ei un loc al luminii. Eu vin să propovăduiesc poruncile desăvârșite. Întreabă-i pe toți oamenii tăi despre mine, căci nu le sunt necunoscut. Eu nu am învățat înțelepciunea și nu am dobândit aceste lucruri de la un învățător din rândul oamenilor. Am trăit în lumina lui Hristos, dar am învățat încet-încet. Apoi am primit un mesaj chiar de la Dumnezeu*, „*Du-te și predică celor care locuiesc la marginea Pământului.*"

4:23. Regele a spus, „*Cum se face că aceste lucruri ți-au fost revelate ție, când același Dumnezeu, care domnește și aici, nouă nu ni le-a făcut cunoscute, cu toate că noi suntem stăpânii acestui ținut? Să fii tu un om atât de important pe acest țărm al marilor ape?*"

4:24. Iosif a răspuns, „*Aceia care s-au statornicit în Dumnezeul Luminii nu au nevoie de*

mentori şi se mândresc cu nimicnicia lor, pentru că s-a spus, «*Cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă vor fi cei dintâi. Cei josnici vor fi ridicaţi, iar cei semeţi vor fi smeriţi*». *Noi nu căutăm aur sau posesiuni lumeşti. Eu singur nu am nicio putere, căci puterea îmi vine de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel care porunceşte şi El este cel care face pe cineva să devină un adevărat om al lui Dumnezeu*."

4:25. S-a vorbit mult despre natura lui Dumnezeu, iar druizii l-au provocat pe Iosif să li-L arate, zicând, „*Deşi tu ne critici idolii, cel puţin noi avem o imagine a zeilor noştri, pe când tu nu ai nici măcar aşa ceva. Cuvintele tale nu sunt altceva decât vorbe în vânt*."

4:26. În afară de acestea, s-au mai spus şi multe alte lucruri, iar druizii încet-încet au crezut. Apoi, la sărbătoarea de la solstiţiul de vară, Căpetenia tuturor druizilor a căzut pe drumul pe care se desfăşura procesiunea şi a refuzat băutura revitalizantă pregătită de fiica sa, *Islass*, şi a murit în braţele tatălui nostru Iosif. El a fost acela care a primit potirul lunii şi lumina Britaniei. Druizii erau păstrătorii secretelor Marelui Templu al Stelelor şi stăpânitorii insulei regale din Regatul Kevinid.

CAPITOLUL V - SCRIERILE LUI ABARIS

5:1. Scriu în vremuri cumplite. Oamenii mei au fost duşi la o neagră disperare, iar cel mai aprig duşman ne-a luat ţinutul nostru minunat. Înţelepciunea care curge prin condeiul meu, sub îndrumarea lui Isbathaden cel Tânăr, este ca şi cum ar fi consemnată de tatăl nostru Aristolas şi de cei măreţi care ne-au dat cartea Analele Romane, din care avem doar o parte, de care ne agăţăm ca o viţă.

5:2. Eu nu sunt un ţesător de cuvinte, iar dacă sunt nişte propoziţii frumoase care împodobesc ceea ce scriu, ele sunt opera unor mâini mai iscusite decât ale mele. Nu sunt un povestitor care stă în faţa focului, un risipitor de cuvinte, asemenea femeilor. Cei care poartă robele roşii ale nobilimii au traversat mările ceţoase şi au găsit un ţinut lipsit de învăţătură. Cei numiţi Firthreig au ocupat locuinţele înţelepţilor, iar cei trei stâlpi ai progresului, înţelepciunea, curajul şi frumuseţea, nu mai stau împotriva celor numiţi Maermagic.

5:3. Eu vorbesc despre un om pe nume Isus, care a fost Hesus venit pe Pământ ca un zeu, Cel ocărât şi maltratat, dar oare nu-l maltratează avocatul care nu are dreptate pe adversarul său? Vorbesc despre aceia care l-au urmat şi au suferit în zilele întunecate ale asupririi. Mânia poporului a mocnit împotriva celor buni, aşa cum proorocise Isus atunci când încă se afla în trup. Apoi, a venit vremea când balaurul distrugerii s-a trezit, însetat de sânge, şi a început să-şi urmărească prada, în timp ce mincinoşii aţâţau jarul urii şi făceau să izbucnească focul.

5:4. Regele ţinutului s-a înfuriat, iar mânia poporului a devenit un foc mistuitor. Lupii au ieşit din pădurea lor întunecată şi s-au năpustit brusc asupra turmelor de oi nevinovate, pe care le-au sfâşiat. Urşii sălbatici au dat buzna în stâne şi le-au pustiit. Oameni rău-intenţionaţi au venit şi au tăiat copacii în care creşteau mere, iar nopţile luminate de stele erau pline de jale. Fiarele au călcat în picioare grădinile cu flori, în timp ce vulturii s-au năpustit asupra coteţelor de porumbei. Cei lumeşti au cedat.

5:5. Slujitorii aleşi ai Marelui Dumnezeu au intrat în arena spectacolelor josnice, ca nişte copii înaintea învăţătorilor lor. Şi au fost aruncaţi înaintea leilor. Unora li s-au dat arme şi au fost siliţi să se lupte cu urşi. Femeile au fost mânjite cu mirosuri de animale în călduri, iar copiii au îngheţat de frică. Trupurile le-au fost rupte în bucăţi, aşa cum se rupe hârtia Egiptului.

5:6. Au gemut amarnic, ca nişte boi care aşteaptă să fie tăiaţi, iar copiii au fost ucişi înaintea ochilor lor. Gloata i-a prins de încheieturile mâinilor şi i-a ridicat, punându-i să stea cu picioarele pe spini, pe plăci încinse sau pe focuri mai mici. Mulţi au fost aruncaţi în închisori, unde au murit de foame, de sete sau de frig.

5:7. În zilele când druizii nu îi priveau cu ochi buni pe cei iluminaţi, Ciocanul lui Dumnezeu i-a spus regelui, „Stă în firea oamenilor aflaţi în situaţia noastră să se teamă de cei care mânuiesc armele, însă noi avem pe Unul de care ne temem mai mult decât de tine, şi El este

© Biblioteca Spirituală

acela spre care îmi ridic privirea. Eu mă tem de Cel Măreţ, care este suficient de puternic să desconsidere puterea ta actuală, dar care cu siguranţă te va chema să dai socoteală în viaţa următoare". Regele a zis, „Unde este templul tău?". Răspunsul a fost acesta, „Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu are nevoie de un templu construit din lemn şi piatră".

5:8. Şi trebuie să povestesc şi aceste lucruri, că Cel Uns a venit pentru a-i trezi pe cei care dorm, îmbătaţi fiind de băuturile tari ale senzualităţii şi desfrânării. El a venit să deschidă ochii oamenilor ca să-şi vadă degradarea carnală care le întinează natura spirituală. A venit să le deschidă ochii în privinţa destinului lor divin şi să le arate scânteile ascunse de divinitate ce stau captive şi suferă în natura carnală a oamenilor apatici.

5:9. Sunt unii care preferă zaţul întunericului în locul puterii vii a luminii ce curge din Isus, Fiul lui David, Seva Copacilor, Duleceaţa Fructelor şi Parfumul Florilor, Pâinea din Cer şi Păstorul Sufletelor. El este Râul cu Ape Dulci, care se naşte din Izvorul Adevărului.

5:10. Eu nu sunt vrednic să spun aceste poveşti. Marele Inspirator mi-a dat o rază de inspiraţie să-mi ridic glasul, ca să spun aşa, din căldarea mistică, care este sora potirului transparent ca gheaţa. Voi pune zestrea fecioarei mistice la picioarele celor care ştiu să discearnă. Cântecul meu blând curge din băutura care bolboroseşte şi se revarsă din marea căldare. Eu sunt un om inspirat de Dumnezeu, nu mă număr printre poeţii simpli care scheaună la picioarele rapsozilor eruditi.

5:11. Eu nu sunt unul care aspiră la scaunul nobil, ale cărui cuvinte trebuie să fie susţinute de privilegii şi adevăr. Unde sunt druizii eruditi şi măreţi din trecut şi rapsozii făcători de minuni? Cei care înfloresc astăzi nu se pot ridica la înălţimile cereşti ale cântecului, chiar dacă bat din aripile lor ce produc melodii. Aceştia sunt ca vasul de mâncare ce fierbe liniştit pe cărbunii încinşi.

5:12. Mângâietor al triburilor minunate, fă-mă să iau în stăpânire câmpurile şi pădurile luxuriante. O, Luptătorule cu suliţa ascuţită, ascultă-mi ruga pe care o adresez celor trei cercuri de putere. Fă-ne să ne ospătăm din cazanele pline de pace şi ai grijă ca noi, poporul tău, să dormim pe paturile pufoase, cu miros de ierburi, ale liniştii. Apără sanctuarul sfânt al rapsozilor îmbrăcaţi cu mantii albastre, în care se cinsteşte valoarea şi se iubeşte castitatea. Agresorii furioşi, apărătorii indolenţei, lucrătorii misterelor ascunse, ne înconjoară. Noi ne rugăm ca bastionul puterii cereşti să devină un distrugător de scuturi.

5:13. Ce scrib mângâietor sunt eu, care o împac pe fiica mistică cu mama josnică! Care pun potirul transparent ca cristalul lângă cupa de aur plină cu sânge! Care combin cercul divin cu crucea eternă şi pe fiul cel jalnic cu tatăl luptător şi victorios!

5:14. La începuturi, doar Absolutul a existat pe firmament; britonii îl numeau Nuvrie, iar velşii din apus îl numeau Kewgant. Spiritul Vieţii a ieşit din axul central şi a dat naştere regiunii de lumină şi cercului spiritualităţii, care se numeşte Gwinvidon. Această regiune s-a deschis către Anton, care este cercul existenţei germinative, la interiorul căruia se află cercul corporalităţii. Acesta s-a deschis către Abred, care este planul material şi cercul încercării, testării şi necazurilor. Este un loc al experimentării şi al experienţelor menite să ducă la dobândirea cunoaşterii, înţelepciunii şi spiritualităţii. Mai jos de el este Anoon, marea de suflete. Aici se găseşte lacul sufletelor nespecializate, care este făurit şi modelat în Abred şi desăvârşit în Gwinvidon. În Abred a existat Grădina Karahemish, prin care curgea râul Nara. Aici trăiau Keili şi Kithwin. Aici s-a născut Derwiddon, primul dintre druizi, Gwinidendon, care a compus primul cântec, şi Tyadin, care a fost primul rapsod.

5:15. Se spune că erau două feluri de druizi: cei numiţi dryones, care erau maeştrii ai medicinei şi divinaţiei, şi druizii, care erau superiori şi înzestraţi în privinţa vederii combinate şi a magiei. Primii îşi aveau reşedinţa la Abri, pe când druizii locuiau la Innisavalon, insula cu mere indestructibile.

5:16. Druizii credeau într-o Unică Fiinţă Supremă, dar în acelaşi timp susţineau să există şi nişte Fiinţe inferioare. Ei credeau în existenţa unui ţinut al Spiritelor Naturii, care se arătau muritorilor. Toate evenimentele erau explicate prin jocul nevăzut al razelor care vin de la Sursă. Prin urmare, fuga unui iepure, zborul păsărilor, căderea frunzelor, modelele de pe nisip,

zgomotul apelor, toate aveau o anumită semnificaţie.

5:17. Ei considerau că cele şapte păcate capitale erau următoarele: ipocrizia, hoţia, laşitatea, desfrânarea, lăcomia, indolenţa şi şantajul. Deasupra tuturor preceptelor stăteau trei calităţi masculine, cinstea, curajul şi tăria morală, şi trei calităţi feminine, decenţa, bunacuviinţă şi castitatea. În templu slujeau şi femei, dar acestea nu puteau avea calitatea de druid.

Druizii care propovăduiau erau numiţi Nemizi. Mai existau şi unii oameni numiţi Waiths, care cunoaşteau tainele Naturii, iar aceştia nu mâncau păsări. O dată la trei ani se mergea pe foc.

5:18. La lumina astrului nopţii, doar patru animale apar ca fantome: câinele, pisica, iepurele şi calul. Aceste fantome pot să prevestească sfârşitul lumii. Himerele bântuie mlaştinile, dar puţine pot fi animate cu ajutorul ansei (?) (n.t. în original *ansis*). Alte spirite (n.t. în original *Nick-o-the-nights*) bântuie locurile pietroase şi ţinuturile pustii.

5:19. Iosif Idewin, însoţit de oamenii săi curajoşi, a venit în înfloritoarea Britanie la trei ani după moartea lui Isus. El a convertit-o pe Gladys, sora lui Caradew, care s-a căsătorit cu un roman, şi pe sora ei, Aigra, care era soţia lui Salog, lordul de Karsalog. După debarcare, el şi oamenii lui şi-au construit nişte colibe într-o vie sfântă, unde fructele erau amare.

5:20. După ce toţi sfinţii au trecut în nefiinţă, prima biserică şi împrejurimile ei au devenit un loc sălbatic, un adăpost pentru fiarele sălbatice. Apoi, deoarece pământul rămăsese sfânt, au venit nişte sfinţi din Galia, care au refăcut biserica, iar unul dintre aceştia era Fairgas Britonul, care a slujit aici de tânăr. Idewin a fost îngropat într-o cămaşă de in fin, pe care o purtase la înmormântarea lui Isus, şi care avea pe piept trei pete de sânge. El a fost îngropat lângă cu o cruce dublu ramificată. Sfinţii au trăit în douăsprezece colibe, în jurul unui izvor cu apă permanentă aflat la poalele dealului sfânt.

5:21. Prin intermediul lui Anna cea Necredincioasă, Iosif Idewin se înrudea cu Avalek, al cărui regat se învecina cu cel al lui Arviragus. El a convertit-o pe Claudia Rufina, fiica lui Caradew, care anterior se numea Gladys; ea s-a căsătorit romanul Pudens şi a avut o fiică, Pudentia. Când avea douăzeci şi opt de ani, Caradew a fost trădat de Arisia, regina ţinutului Bryantis, care s-a aliat cu romanii. El s-a căsătorit cu Genuissa, fiical lui Claudius, pentru a pecetlui un acord de pace. Numele „Caradew" înseamnă „plin de iubire", însă el a preferat să folosească un nume de războinic.

5:22. Gladys, sora lui Caradew, s-a căsătorit cu Aulus Plautius, un comandant roman. Caradew avea o moşie în Siluria, şi a fost făcut căpetenie de război atunci când Guiderius, fiul lui Kimbelin, a fost ucis cu praştia lângă râul Tamisa. În anul 59 al Domnului nostru, britonii s-au răsculat sub conducerea lui Woadica, luptătorul călare, care a murit aproape trei ani mai târziu, atunci când Gulgaes a devenit căpetenie de război.

5:23. Caradew a înaintat cu suliţele sale strălucitoare şi ascuţite. Rapsozii, judecători renumiţi ai perfecţiunii, cântau cântece de laudă în onoarea lui. Chiar şi druizii din cele trei cercuri mari au vorbit cu elocvenţă în cinci dialecte şi patru limbi. În faţa lui erau dansatori veseli de pe muntele abrupt şi profeţi de la porţile cu stâlpi înalţi, consideraţi a fi oracole înţelepte.

5:24. Eu am trăit în acele zile minunate. Este dreptul meu să fiu maestrul cântăreţ, căci sunt ultimul descendent al regilor strălucitori şi cu braţul puternic din vremurile de altădată. Tatăl tatălui meu a fost un rapsod al curţii superioare, un nobil al tribului adevărat, care-l putea invoca pe Kimwy, un uriaş al cântecului, născut dintr-un popor de cântăreţi cu limba uşoară şi glasul ca de harpă.

5:25. Eu sunt pregătit ca să-i înalţ lui Caradew un cântec de laudă. Cu excepţia marelui Keili, a profeţilor atotvăzători ai ţinutului, a înţelepţilor druizi cu lanţuri de aur minunate şi a căpeteniilor de război magnifice, eu sunt cel dintâi care îmi pot deschide gura în onoarea lui. El i-a respectat pe toţi rapsozii îmbrăcaţi în albastru, rapsozii cântăreţi ai ţinutului, paznicii tezaurului de cuvinte înaripate. Oaspeţii asemenea mie nu au dus niciodată lipsa celor necesare traiului atâta vreme cât a domnit Caradew, acest rege măreţ care a stăpânit ţinutul acesta întins şi plin de eroi. El i-a plătit bine, în ogari lucioşi cu picioare sprintene, care aleargă după iepuri.

5:26. Bravii druizi, temuţi de vrăjmaşi, aceşti judecători îmbrăcaţi în robe lungi, au spus,

© Biblioteca Spirituală

„Hai să compunem cântece cu refrene melodioase pentru a-i slăvi pe eroii care-i biruie pe barbari”.

5:27. Puterea rapsodului stă în scutul ridicat pe care-l scutură în faţa tumultului atunci când călăreşte alături de căpetenia de război. Stă în iepurele care tremură şi se înghesuie în vizuina lui subterană. Stă în oftatul şi în promisiunea unei fecioare cu pielea albă; în forma minunată a teribilei lame de lance; în sabia cu tăişul strălucitor care se încleştează în luptă; în căminul şi în locuinţa confortabilă a familiei.

5:28. Eu mi-am cântat ultimul cântec; zilele minunate s-au dus, iar străinii umblă acum prin ţară. Rapsozii cu inimi nobile s-au dus să-şi primească răsplata, iar gura profeţilor este pecetluită. Acum lumea are obiceiul să asculte cuvintele bolborosite ale lui Brandigan de Walsogo, care stă în faţa Palatelor Impunătoare, lângă râul tristeţii, chiar la porţile iadului.

5:29. Focurile purificatoare Kolgarth permit transmutarea şi intrarea în Rai. Fericit este cel născut din flăcări. Părinţii noştri din vechime credeau că focul este un tip de creatură care trebuie hrănită cu combustibil, căreia trebuie să i se dea raţia sa de hrană, iar în vremuri tulburi, chiar şi o jertfă umană. Cei care citesc în foc şi jăratic nu mai sunt printre noi, locul lor a fost luat de cei care citesc sorţii.

5:30. Deoarece câinii pot vedea ce se întâmplă în lumea spiritelor, tot ceea ce fac ei este important, iar omul înţelept îi priveşte şi ia aminte. Căci dacă un câine doarme înaintea focului, totul este bine, fiţi pe pace. Dacă doarme pe un pat, atunci păziţi-vă. Când doarme într-un colţ, asta înseamnă ceartă, iar dacă urlă, înseamnă moarte. Când se ghemuieşte şi chelălăie, indică prezenţa unui spirit.

5:31. Fericite sunt spiritele luminoase din Elendon, insula cerească plină de slavă unde aşteaptă să fie chemate înapoi. Toate au un Kailight (n.t. probabil un halou) în jurul capului. Noaptea, vizitează Pământul în visele lor. Dacă visul este confuz, înseamnă că viaţa va fi plină de tulburare. Dacă visul este clar, înseamnă că veţi trăi bine.

5:32. Nu căutaţi să dormiţi cu tichia de elf (n.t. în original *elfincap*) cu buline, chiar dacă vă dă o putere enormă, viziuni şi darul profeţiei. Să nu aveţi vise cu băiatul care curăţă bălegarul (n.t. în original *dungchild*), asemenea clarvăzătorilor din vechime. Nu vă uitaţi prin fereastra vasului în formă de ou. Aceste lucruri vă sunt oprite. Şi nici nu trebuie să vorbiţi cu fecioara legată de copac, care nu este alta decât Glainid, cea scoasă pe gură de o viperă. Lucrurile care se făceau în noaptea solstiţiului de vară nu mai trebuie să fie făcute.

5:33. Nu trebuie să căutaţi pietrele preţioase ale şerpilor, nici să urmăriţi lebedele, cu gândul că ceea ce este în interiorul lor poate fi al vostru. De asemenea, este un lucru nechibzuit să faceţi ca măreţul soare să coboare şi să se încarneze într-o piatră. Dacă veţi cunoaşte secretul soarelui, răsplata voastră va fi întreaga înţelepciune. Căutaţi să-l aflaţi de la Karelen.

5:34. Glasul celor vrednici, care sunt capabili să bea din Potirul de Slavă, nu se mai aude în acest ţinut, dar la fântână există acum un potir nou. Pasărea Phoenix doarme în vizuina sfântă a lui Karperal. Dacă cineva vrea să cunoască misterul vieţii şi secretele acestor lucruri, acela va trebui să urce pe Muntele Lacrimilor din Valea Morţilor, în locul de întâlnire al pocalului soarelui şi lunii. De acolo, trebuie să se ducă la Locuinţa lui Brandigan, urmând poteca misterelor. Dacă o apucă pe calea celor rătăcitori, este pierdut.

5:35. Cavalerii lui Karwidrin, care stau aşezaţi în Cercul Sacru, cunosc taina lui Dwyva. Ei poartă un război veşnic cu Puterile Întunericului. Războinicul este îndreptăţit să bea din cupa nemuririi numai atunci când a biruit în bătălia sufletească. Cavalerii lui Karwidrin sunt într-o continuă căutare. Iată înţelepciunea care îi face pe cavaleri şi pe domniţele lor să trăiască: „Bărbaţii să urmeze firea şi felul de a se purta al bărbaţilor, iar femeile să urmeze firea şi felul de a se purta al femeilor, şi să se slujească reciproc aşa cum se cuvine”.

5:36. Inima Britaniei este potirul lunii, care a fost adus aici de mâinile Căpeteniei poporului Kasini. El a venit cu corăbiile în Rafinia, care se găseşte lângă Muntele lui Lud, vizavi de Ardmoal. Apoi, a trecut prin Insdruk şi a ajuns la Itene, ascunzând odorul în Trebethew. Nu a fost prins, aşa cum spun oamenii, şi nici nu a putrezit. La timpul potrivit, odorul a fost adus la Kargwen. Acolo a fost ţinut în siguranţă, alături de Piatra de Graal şi de vasul neprihănit care a

coborât pe razele soarelui. Iată cum au ajuns în Britania aceste comori ale Egiptului. Acesta a fost secretul Britaniei.

CAPITOLUL VI - SCRIERILE LUI EMRIS SKINLAKA

6:1. Maestrul s-a născut sub semnul Churlswain, la Dinsolin, numit şi Insel de către Fiii Focului, în anul în care lupii războinici i-au alungat pe Copiii Calului. Tatăl său a fost unul dintre aceia cu care Hew se mândrea. În tinereţea sa, el a fost un războinic sângeros

6:2. A fost un lider care se avânta cutezător acolo unde lupta era mai intensă, o căpetenie neînfricată în focul bătăliei. Purtătorul ciocanului de luptă era viteazul cu inimă mare. Acesta stătea aspru şi neclintit în mijlocul aprigei vărsări de sânge. Era mândru ca vulturul ucigaş care zboară în înaltul cerului.

6:3. O pasăre neagră a osândei zbura pe deasupra ţinutului atunci când şoimul îndrăzneţ a intrat în luptă. În urma lui veneau armele ascuţite care făceau să curgă sângele, lăncile nerăbdătoare să sfâşie. Gemetele muribunzilor se împăştiau ca nişte valuri într-un lac, ajungând din ce în ce mai departe. Hoarda de lăncieri stătea neclintită, apărând Valea Tadwylch. Era o vreme de încercare a bărbăţiei.

6:4. Cavalerii vor citi aceste cuvinte şi se vor umple de încântare. Se vor simţi atraşi de lăncile însângerate, de scuturile zdrobite şi de mânerele rupte. Curajoasa căpetenie a oamenilor sună din cornul cel roşu şi mătură duşmanii înfricoşaţi asemenea mărilor înspumate. Aceia au fost mistuiţi de suflarea lui arzătoare, la fel cum focul face ravagii printre tufişuri şi printre ferigile înalte şi brune.

6:5. Războinicii aflaţi pe cai au declanşat un asalt final. Căpetenia rapsozilor îmbrăcaţi în albastru l-a măturat pe vrăjmaşul aflat în faţa lui. Şi-a ridicat apoi scutul roşu şi sabia ascuţită şi împodobită cu sângele rubiniu al luptătorilor. A fost o zi extraordinară pentru conducătorul bătăliei, pentru liderul celor puternici, pentru lăncierul îmbrăcat în zale, vlăstarul unui popor strălucit.

6:6. Numai bărbaţii adevăraţi cunosc bucuria victoriei. Aceştia l-au aclamat pe cel care a condus bătălia şi care a fost irezistibil în asalturile sale. Lăncile sale i-au buimăcit pe înfricoşătorii străini însetaţi de sânge. El a mânuit groznica sabie de luptă care a pus la încercare curajul oamenilor. Acelea au fost nişte zile minunate. Acum, doar oameni înguşti la minte şi bufoni cu inima slabă scriu pamflete despre faimoşii eroi. Unde sunt bărbaţii curajoşi; unde sunt domniţele caste?

6:7. Noi nu am avut nicio vină pentru vărsarea de sânge, căci eram îndreptăţiţi să avem parte de pacea plugului. Răsplata războinicului este liniştea pe care o are la bătrâneţe. Stâlpul bătăliei, ale cărui mâini au mânuit odinioară săbiile care retează, căpetenia dragon, acum a ajuns la bătrâneţe şi este neputincios. Aşa că ce importanţă are dacă va fi găsit printre femeile nobile? Căci el şi-a dovedit curajul înaintea bărbaţilor.

6:8. Iată cum a vorbit maestrul la curtea regelui: „Eu sunt un om care nu şi-a ocolit niciodată îndatoririle. Am stat neclintit în mijlocul bătăliei. I-am doborât pe mulţi cu loviturile mele puternice. Dacă am fost ceea ce am fost, mă face acest lucru mai puţin calificat să vorbesc despre lucrurile spirituale? Eu am stat la intrarea mormântului şi am dormit somnul inspirator. Pe măsură ce braţul îmi slăbeşte, spiritul meu devine mai puternic. Nu mai sunt un războinic, ci un om al păcii. Însă nimeni să nu spună înaintea mea că m-am sustras de la testul curajului. Acum nu sunt un bărbat inferior. Ascultă vorbele mele şi lasă-ţi inima să judece”.

6:9. „Dacă cineva urmăreşte o rază de soare până la sursă, va descoperi soarele; şi tot aşa, dacă îşi urmăreşte mintea, va ajunge la Sursa Divină din care a venit. Din Dumnezeul

Preaînalt se revarsă scânteia inspirată din oameni, care aprinde flacăra Înţelepciunii, Adevărului şi Bunătăţii. La rândul ei, mintea îşi proiectează şi ea gândurile şi planurile, care capătă formă atunci când sunt exprimate în cuvinte. Când gândurile unui om provin dintr-o minte spirituală, acestea reflectă natura Spiritului aflat mai presus de toate Spiritele. Când ele

© Biblioteca Spirituală

sunt stimulate de dorinţe, sentimente şi pofte, nu fac altceva decât să reflecte influenţa materiei asupra minţii”.

6:10. „Omul individual nu este o fiinţă separată de toate celelalte, care trăieşte izolată în propria curte. Toate lucrurile se află în unitate, iar gândurile şi sentimentele celorlalţi, vii sau morţi, trec prin oameni aşa cum apa trece prin branhiile unui peşte. Nimeni nu este izolat de curgerea liberă a vieţii, al cărei scop este să dea naştere unor noi forme de viaţă, absorbindu-le pe cele vechi şi uzate şi înlocuindu-le cu unele noi”.

6:11. „Aveţi încredere, căci acesta este copilul studiului şi al sârguinţei. Însă dacă este cuprins de credulitate sau apatie, atunci devine un lucru nefolositor. Credinţa nu este o scuză, ci o expresie a speranţei. Dacă ajunge să devină un refugiu pentru cei creduli, atunci nu va dura prea mult. Credinţa este lancea celor înţelepţi şi cârja celor proşti”.

6:12. Regele i-a spus maestrului, „De ce tu, care eşti un războinic, ai de-a face cu oameni necivilizaţi şi ignoranţi? Unii chiar spun că preferi tovărăşia lor în locul celei a înţelepţilor şi nobililor”. Maestrul a răspuns, „Sire, o să-ţi spun cum a reacţionat la o astfel de întrebare un Învăţător mai mare decât mine. Într-o ţară aflată dincolo de ape, un om bogat a dat un ospăţ, la care a fost poftit şi acest Mare Învăţător. Aşa cum era obiceiul pe acolo, în afara locului unde se desfăşura ospăţul s-a adunat o gloată pestriţă de pierde-vară, beţivi, hoţi, escroci şi prostituate. Ei bine, după ce prima parte a ospăţului s-a încheiat, Învăţătorul s-a dus şi s-a aşezat în mijlocul celor aflaţi afară şi a vorbit cu ei, pe înţelesul lor, despre lucruri înălţătoare”.

6:13. „Cei dinăuntru şi ucenicii acestui Om erau mâhniţi de lucrul acesta, de aceea au trimis doi oameni, care i-au spus Marelui Învăţător, «Stăpâne milostiv, este înţelept să te comporţi aşa? Se va duce imediat vorba despre ceea ce faci şi când se va afla cu cine te întovărăşeşti, oamenii chibzuiţi Te vor ocoli». Marele Om a răspuns, «Un om de valoare nu încetează niciodată să-şi facă datoria, oriunde s-ar afla, iar prin ceea ce sunt am o datorie de a mă ocupa de astfel de oameni. În privinţa reputaţiei Mele, nu v-am spus că aceasta este folositoare numai atunci când slujeşti? Aceştia, pentru că sunt copiii lui Dumnezeu, sunt fraţii noştri, chiar dacă în vieţile lor au parte de mai multe probleme decât ştiţi voi. Şi pentru că nu cunoaşteţi natura poverilor lor, voi, care vă consideraţi înţelepţi, nu puteţi să renunţaţi să fiţi înţelegători şi plini de comapasiune»”.

6:14. „Aceşti păcătoşi nu îşi ascund vina, însă o astfel de onestitate se poate transforma în vină, iar vina în remuşcare. Cei din interior sunt destul de deştepţi să-şi acopere vina, iar duplicitatea şi necinstea lor nu poate duce la ruşine şi căinţă, fiindcă ei cred că sunt mai deştepţi decât aceia care se află aici. Să presupunem că cei dinăuntru, care îi disprețuiesc pe aceşti păcătoşi, ar trebui să se dezbrace de veşmintele ipocrite cu care-şi acoperă păcatele. Ce credeţi că aţi vedea? Vă spun Eu, înfăţişarea interioară a multora dintre cei din interior este mai hidoasă decât a multora dintre aceia care sunt afară”.

6:15. „Cei care sunt înăuntru au mai mult şi prin urmare ar trebui să se ridice deasupra ispitei, însă Eu vă spun că omul care are cel mai mult este adesea cel mai avar. Desfigurările provocate de păcat nu sunt provocate doar de fapte, ci şi de dorinţele înăbuşite”.

6:16. „Eu le spun celor care stau lângă vasele cu carne, voi râvniţi la averea altora. Voi invidiaţi casa ori soţia aproapelui vostru. Gânduri indecente vă perpelesc minţile atunci când priviţi la femei, aşa încât trupurile voastre tânjesc după ele. Minţiţi în fiecare zi, fiindcă vă doriţi bogăţie, poziţie socială şi faimă. Bărbatul care are invidie în inimă suferă ca un hoţ, iar femeia care poftește în inima ei este o târfă.

6:17. Cei dinăuntru au auzit aceste cuvinte, însă au tăcut din gură şi au rămas liniştiţi. Învăţătorul le-a zis celor care erau lângă el, „Inimile lor sunt cele care îi învinuiesc, căci inimile celor puri nu fac asemenea acuzaţii. Cei impuri acoperă răul şi îşi întinează inimile cu etalarea unei virtuţi ipocrite. Ei îşi ascund adevăratele gânduri, arătând că disprețuiesc lucrurile pe care inimile lor îşi doresc să le facă. Îi ocărăsc pe alţii pentru păcatele lor, însă aceasta este o ipocrizie. Îşi îmbrăţişează reputaţia lor lumească câştigată prin înşelăciune, dar dacă şi-ar da la o parte masca, ar arăta ca aceia care se bălăcesc în mlaştina gândurilor păcătoase şi a viciilor ascunse”.

6:18. Într-o zi, maestrul s-a dus în tabăra unor oameni care se închinau la idoli şi i-a spus

unuia care se afla acolo, „De ce te închini unor idoli de lemn şi piatră?”. Închinătorul la idol a răspuns, „Ca să îmi asigure hrană şi adăpost şi ca să mă ferească de rele”. Maestrul a zis, „Cum ar putea să facă aceste lucruri dacă nici măcar nu poate să se mişte singur?”. Închinătorul la idol a zis, „Tu cui îi slujeşti?”. Maestrul a răspuns, „Eu sunt slujitorul Marelui Dumnezeu Aflat Mai Presus De Toţi Zeii, care-i poate hrăni pe cei care i se închină, oriunde s-ar afla”. Celălalt a spus, „Vezi, faptele tale îţi contrazic vorbele, căci dacă Dumnezeul tău este pretutindeni, atunci de ce ţi-ai părăsit casa aflată dincolo de pădurea cea mare pentru a rătăci pe aici?”. Maestrul a răspuns, „Eu nu mă aflu aici doar pentru a-l sluji pe Dumnezeu, ci pentru a te sluji şi pe tine. Eu îţi aduc hrană sănătoasă, ca dar de tovărăşie”.

6:19. Pe când călătorea împreună cu nişte nomazi, maestrul s-a uitat într-un lac şi văzând toată viaţa care era în el, a spus, „Ce imaginaţie are Dumnezeu!”. Aceia i-au zis, „Tu ai învăţat la umbra Marelui Maestru şi te poţi uita la ceea ce aruncă umbra, dar ce se va întâmpla cu copiii noştri şi cu copiii lor, care vor cunoaşte doar umbra unei umbre?”. Maestrul a spus, „În spatele fiecărei umbre există un lucru substanţial. Dacă vedeţi o umbră, să fiţi siguri că undeva există o substanţă”.

6:20. Era cu ei şi un boiangiu, care folosea fructele necoapte ale verigarului, utilizate la vopsit, ca laxativ. Din drobiţă (n.t. *Genista tinctoria*) se face o vopsea galbenă, iar dacă este amestecată cu lemn şi var rezultă o culoare verde. Nomazii aveau o lampă de noapte, pe care o făceau încâlzind în foc câteva cochilii de stridie până când se făceau albe. Apoi le încălzeau într-un recipient, împreună cu o cantitate dublă de pucioasă, timp de trei ore, până când se făceau roşii. Şi în felul acesta aveau o lampă de noapte.

6:21. De nenumărate ori, maestrul a rostit cuvinte înţelepte, pe care adepţii lui le-au consemnat în scris, deoarece el ştia cum să vorbească. Şi a zis, „Când bate vântul, el descoperă orice deschidere. Ţineţi ochii bine deschişi şi urechile bine deschise înainte de căsătorie, iar după aceea doar pe jumătate. Nici măcar un hoţ nu fură de la vecinii săi. Ce-i pasă lupului dacă stâna este distrusă. Progresul reprezintă creaţia oamenilor nemulţumiţi. Omul înţelept învaţă să iubească ceea ce trebuie iubit şi să urască ceea ce trebuie urât, dar cel mai important este să ştiţi diferenţa dintre ele. Un copil trebuie să se comporte cu părinţii săi în aşa fel încât aceştia să nu fie îngrijoraţi de nimic, decât de sănătatea lui, şi el trebuie să aibă încredere în înţelepciunea cu care acţionează”.

6:22. „Nicio lege nu va putea vreodată să-l lipsească pe un bărbat de calităţile masculine sau să anuleze virtutea unei femei. Pentru nomazi, vechea lege este bună. Se spune că cel care ucide un om pe nedrept, care fură sau jefuieşte cu violenţă, care violează sau seduce o fecioară sau o doamnă, va fi pus într-o cuşcă de împletituri de răchită împreună cu alţii şi li se va da foc. Acum nu se mai practică aşa ceva, însă persoana respectivă va fi spânzurată la o răscruce”.

6:23. „Nu este un lucru nelegiuit ca un soţ să-l ucidă pe seducătorul soţiei sale. Nelegiuire este atunci când cineva îi cere soţiei sale să lingă cenuşă de pe vârful unei lănci pentru a-şi dovedi virtutea. Primul drept pe care Dumnezeu l-a dat omului a fost acela de a-şi păstra familia neatinsă; şi este de datoria conducătorilor să susţină dreptul acesta. Cele şapte calităţi ale bărbăţiei sunt: curajul, tăria morală, bunătatea, integritatea, sinceritatea, respectul şi caracterul protector”.

6:24. Un străin s-a apropiat de maestru şi i-a zis, „Nu-mi plac metodele Tale”.

Maestrul a răspuns, „Da? Ei bine, nici eu nu sunt mulţumit de ele. Spune-mi, cum îi inspiri tu pe oameni să trăiască în armonie unii cu alţii?”. Străinul a spus, „Eu nu fac lucrul acesta”. Atunci maestrul a zis, „Eu prefer să fac, aşa cum fac eu, decât să nu fac, aşa cum faci tu”.

6:25. Străinul a zis, „Învăţăturile Tale sunt intransigente. Nu este mai înţelept să acţionăm cu moderaţie?”. Maestrul a răspuns, „Eu nu sunt interesat de o credinţă moderată, de o bunătate moderată, de o cinste moderată sau de o virtute moderată. În lucrurile de importanţă vitală nu poate exista moderaţie. Eu nu îl apreciez pe omul moderat. Tu ai mânca un ou moderat de proaspăt sau ai vrea să locuieşti într-o casă care te protejează doar parţial de vânt şi ploaie? Ai fi mulţumit să primeşti doar o parte din leafă sau ca robii tăi să muncească cu moderaţie? Eu nu sunt un om moderat, ci unul care-şi impune standardele cu fermitate. Un standard de moralitate

© Biblioteca Spirituală

moderată nu poate fi numit standard. Ar putea oare o armată de bărbaţi moderaţi să apere ţinutul?".

6:26. Maestrul a continuat, „Omul trăieşte pentru două lucruri: să dobândească cunoaştere şi iscusinţă, şi să-şi rafineze spiritul prin intermediul experienţei. Cel care porunceşte şi este un om integru este asemenea stelei polare, care rămâne în acelaşi loc, în timp ce celelalte stele se învârt în jurul ei. Ca să-ţi transmit esenţa învăţăturii mele, ţi-aş spune aşa: Ai grijă ca toate gândurile tale să fie bune".

6:27. Cineva l-a întrebat pe maestru, „Cine trebuie să fie învăţătorii noştri?". Maestrul a răspuns, „Aceia care vor revitaliza vechea înţelepciune a strămoşilor lor, care au trăit în acest ţinut, şi care îi vor adăuga noua cunoaştere". Când au întrebat cine ar trebui să predice, el a zis, „Acela care nu trebuie să predice ceea ce doreşte ca alţii să practice este unul pentru care aceste practici nu sunt normale (n.t. în original exprimarea este confuză). A învăţa fără a gândi este un lucru inutil; a gândi fără a învăţa nu este de niciun folos".

6:28. „Înţelepciunea nu constă în lucrurile pe care omul le ştie, ci în faptul că îşi dă seama de limitele cunoaşterii sale. Întotdeauna să ascultaţi, dar să vorbiţi rar. Atunci când aveţi o îndoială, păstraţi tăcerea, şi în felul acesta rareori veţi da de bucluc. Ţineţi-vă ochii deschişi, însă uitaţi de acele lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vedeţi. Nu bârfiţi niciodată şi ocoliţi-i pe clevetitori".

6:29. Maestrul a fost întrebat, „Cum ar trebui să se poarte un stăpân cu slujitorii săi?", iar el a răspuns, „Să-i promoveze pe aceia care sunt vrednici şi să le răsplătească loialitatea, şi să-i pregătească pe aceia care sunt incompetenţi. A şti ce este bine să faci şi a nu face acel lucru reprezintă o dovadă de laşitate. Toţi oamenii vor să fie bogaţi şi să aibă o poziţie socială înaltă, însă dacă acestea pot fi dobândite sau păstrate doar în detrimentul crezului lor, atunci trebuie să renunţe la ele. Sărăcia şi subordonarea displac tuturor, însă dacă evitarea lor aduce atingere crezului pe care îl au, atunci ar fi mai bine să le accepte cu bunăvoinţă".

6:30. Deveniţi paladini (n.t. cavaleri cu armuri strălucitoare) printre oameni şi puneţivă în sluja cuvintelor acestor scrieri. Inspiraţia este divină, însă medium-ul este omul. În trecut, lumina pură a Adevărului era ascunsă de mulţime în parabole şi cuvinte înceţoşate. Parabolele erau pe înţelesul oamenilor. Religia a degenerat deoarece oamenii nu înţelegeau aspectele sale înalte, şi nici nu se dorea să se arunce perlele înaintea porcilor, de aceea au apărut misterele, ceremonialurile, idolii şi simbolurile. Oamenii venerează mai degrabă reprezentările lui Dumnezeu, deoarece nu îl pot înţelege şi nici nu vor să facă efortul să îl înţeleagă. Dar sufletul nobil nu are nevoie ca Dumnezeu să fie reprezentat prin lucrurile acestei lumi pentru a-l putea înţelege.

6:31. Există adamiţi, ale căror suflete dorm înlăuntrul lor, şi există oameni ai lui Dumnezeu, care sunt fiinţele cele mai desăvârşite de pe Pământ. Aceste mistere sunt păstrate şi apărate de Cavalerii lui Karwidrin, însă au ajuns la maestrul nostru prin intermediul lui Gwalgwin, purtătorul blazonului şoimului alb, şi al lui Gwalanad, Şoimul Verii. De asemenea, şi prin intermediul lui Palader, lăncier al lui Lancelot, care a purtat lancea mistică a lui Lot.

Cei care sunt pregătiţi, vor citi aceste lucruri cu înţelegere.

6:32. Cuvintele sunt lucruri misterioase, care pot să ascundă lucruri profunde, însă iluminarea nu vine cu uşurinţă sau doar citind ceea ce este scris. Măreţia a intrat în declin în acea lungă perioadă de pace, când cavalerii s-au relaxat şi au început să umble după plăceri. Oamenii au uitat de unitatea lor din trecut şi au început să se certe şi să se răzvrătească. Pacea este o boală fatală pentru Fiii Britaniei. S-a spus despre căpetenia lor de război că a pierdut toate bătăliile mici şi le-a câştigat pe toate cele mari.

6:33. Arta scrisului a venit în Britania odată cu cel cu fruntea înaltă, care l-a învăţat pe Ivern, care la rândul lui avea şapte scribi. El i-a spus regelui, „Această artă ciudată îi va face pe britoni mai înţelepţi şi le va pune în valoare amintirile, căci în această insulă a fost adusă chiar esenţa amintirii". Regele a zis, „Minunat, dar cu toate că eşti pregătit să păstrezi amintirile, eşti tu capabil să judeci valoarea acestei arte? N-ar trebui ca lucrul acesta să-l facă altcineva? Olarul nu poate judeca valoarea vaselor pe care le face, şi nici cavalerul nu poate judeca valoarea calului

© Biblioteca Spirituală

său. Prin urmare, abilitatea de a judeca utilitatea sau nocivitatea acestui nou lucru aparţine cu siguranţă altcuiva. Ei bine, tu, care eşti un maestru al literelor, ai fost atât de influenţat de iubirea ta pentru ele, încât le înzestrezi cu puteri opuse celor pe care le au în realitate. Căci lucrul acesta nou nu va spori amintirile, ci îi va face pe cei care învaţă această artă ciudată să uite mai uşor. Ea îi încurajează pe oameni să nu-şi mai folosească memoria. Sunt oare egale picioarele unui călăreţ cu cele ale unui om care merge pe jos? Cu timpul, oamenii îşi vor pune nădejdea în scriere, iar semnele acestea ciudate vor descuraja memorarea. Ele nu sunt un instrument al memoriei, ci al reamintirii. Cei care învaţă să citească multe lucruri, fără a avea parte de o instruire corespunzătoare, vor părea că au ajuns să cunoască multe lucruri în privinţa cărora sunt de fapt ignoranţi. Şi va fi greu să te mai înţelegi cu ei, căci nu vor fi înţelepţi, ci doar vor da impresia că sunt".

6:34. Aşa se face că arta scrisului nu a venit cu uşurinţă în Britania. Însă au existat dintotdeauna litere pe pietre şi semne pe beţe, însă acestea nu erau pentru oamenii de rând. Dă-i unui măgar să mănânce ovăz şi el va fugi după scaieţi. Aşa este şi firea omului, şi niciodată un măgar care a plecat nu s-a întors acasă cal.

6:35. Regele îl aruncase în temniţă pe unul dintre adepţii maestrului, şi când maestrul a căutat să se plângă regelui, servitorii acestuia l-au alungat. El s-a întors, însă acum aceştia au asmuţit asupra lui câinii de vânătoare. Maestrul a rămas pe loc şi nu a făcut nicio mişcare, spunându-şi în sinea lui că dacă Dumnezeu a rânduit să fie muşcat de câini, atunci aşa să fie. Câinii s-au oprit în faţa lui şi au refuzat să se supună îndemnurilor celor care îi dresaseră. Acest lucru a umplut de mirare inima regelui, căci el cunoştea firea câinilor Britaniei, aşa că a eliberat prizonierul.

6:36. Aici a fost provocat maestrul să-l arate pe Dumnezeul său. Aceştia au zis, „Deşi tu ne critici idolii, cel puţin noi avem o imagine a zeilor noştri, pe când tu nu ai nici măcar aşa ceva. Cuvintele tale nu sunt altceva decât vorbe în vânt". Maestrul a zis, „Acestea sunt doar zvonuri; unor oameni li s-a revelat mâna lui Dumnezeu. Nu a făcut ea în faţa ochilor tăi să iasă un lăstar dintr-un toiag, şi acel toiag uscat nu a prins rădăcini într-un pământ străin? La fel se va întâmpla şi cu cuvintele mele".

6:37. „În perioadele de veghe nocturnă, eu am auzit Spiritul lui Dumnezeu zicând, «Du-te şi du necredincioşilor cuvintele Mele de Adevăr, căci ele vor fi ca ploaia care pune capăt secetei. Cuvintele Mele se vor înfige adânc într-un sol fertil. Frumuseţea lor va fi asemenea unui copac sfânt. Mirosul lor va umple pământul asemenea parfumului luat de vânt de pe o pajişte proaspăt cosită. Tu, robul Meu, vei sădi un copac care va oferi adăpost tuturor popoarelor»".

6:38. „Tu zici, «Arată-ne calea», iar eu spun, mergi doar puţin şi vei ajunge la o bifurcaţie a drumului; de acolo, ia-o la dreapta. Mergi pe drumul acela până când ajungi la un han. Treci de el şi apuc-o pe drumul care merge spre stânga. Puţin mai departe pe acest drum vei ajunge într-un sat, iar dincolo de el este o alee care merge spre stânga. La o distanţă de o milă pe această alee se află o ridicătură, iar de acolo vei putea vedea destinaţia către care te îndrepţi".

6:39. „Un om căruia i s-au dat toate aceste indicaţii, căci eu cunosc foarte bine această regiune, poate greşi drumul şi se poate rătăci. Un alt om vine mai târziu şi i se dau exact aceleaşi informaţii, iar acela ajunge la destinaţie. Fără îndoială că primul om îl va ocărî pe cel care i-a dat indicaţiile şi va pune toată vina pe umerii lui, susţinând că aceste indicaţii au fost greşite. Celălalt însă va spune că au fost extrem de precise".

6:40. „Pe aceia care ascultă cu înţelegere, cuvintele mele îi îndrumă pe drumul destinului lor. Acest drum nu se va schimba, ci va fi întotdeauna acolo. Şi aici este unul care cunoaşte bine drumul şi care oferă indicaţii clare. Însă unii se rătăcesc, pe când alţii ajung acolo în siguranţă. Eu doar arăt drumul, sunt lumina de pe cale. Eu îi instruiesc pe toţi în acelaşi fel".

6:41. „Ţi-am spus eu vreodată că dacă m-ai urma ţi-aş face cunoscute toate tainele şi ţi-aş dezvălui toate misterele ascunse? Nu ţi-am spus aşa ceva, fiindcă aceste lucruri nu sunt pentru toţi oamenii. Să presupunem că un om a fost lovit în piept de o săgeată, iar prietenii lui cheamă un doctor iscusit în asemenea chestiuni. Ce s-ar întâmpla dacă omul ar spune, «Nu voi scoate săgeata până când nu voi şti cine a tras-o şi cel fel de arc a folosit; dacă arcaşul era blond sau

© Biblioteca Spirituală

brunet, înalt sau scund; trebuie să îi cunosc numele şi să ştiu din ce trib face parte; şi mai vreau să ştiu dacă săgeata are pene de gâscă sau de găină»".

6:42. „Astfel, cel rănit va muri, şi toate aceste întrebări nu-i vor fi de niciun folos. Viaţa omului respectiv se va sfârşi, însă întrebarea cea mai importantă, care va rămâne fără răspuns, este aceasta: De ce a fost trasă săgeata? La fel de nesăbuit este să spui, «Nu voi accepta învăţăturile acestui om până când nu voi şti de unde a venit, cine este tatăl său şi care este averea sa»".

6:43. „Cineva vrea să ştie cum arată ţara Egiptului, însă nu vrea să îndure disconfortul şi pericolele călătoriei. Cu toate acestea, atunci când oamenii care au făcut călătoria îi povestesc cum este acolo, el spune, «Nu cred nimic până când nu o să văd cu ochii mei»". Aşa încât nu are altă variantă decât să facă călătoria sau să îi creadă pe aceia care au făcut-o. Nimeni nu este îndreptăţit să spună, «Dacă nu am văzut cu ochii mei, dacă refuz să înfrunt pericolele şi disconfortul, înseamnă că locul acela nu există»".

6:44. Maestrul a fost întrebat, „Cum trebuie să trăim ca să fim în armonie cu Dumnezeu?". El a răspuns, „Să nu spuneţi că voi trăiţi pentru Dumnezeu, căci orice face omul îi slujeşte numai lui însuşi; îl puteţi sluji pe Dumnezeu numai dacă îi slujiţi pe oameni. Urmaţi cuvintele celor înţelepţi şi nu alergaţi după proşti. Învăţaţi despre viaţă şi bucuraţi-vă la maximum de ea. Viaţa trebuie trăită cu emoţie şi bucurie, dar nu pentru plăcerile şi satisfacţiile pe care le oferă. Disciplinaţi-vă activităţile zilnice şi nu le permiteţi să devină împovărătoare. Câştigaţi-vă cele necesare traiului în mod plăcut, şi în tot ceea ce faceţi fiţi cinstiţi, harnici şi grijulii".

6:45. „Nu permiteţi gândurilor voastre să fie stârnite de orice vânt care bate. Sa-r putea să vă vină în minte acest gând: «Ştiu că condiţiile imperfecte pot fi date de-o parte. Ştiu că mă pot lepăda de lucrurile impure». Însă omul poate chiar să fie binecuvântat cu lucrurile bune ale vieţii şi cu toate acestea să rămână trist, fiindcă aceasta este natura lui. Fericirea şi veselia nu sunt lucruri care decurg din acţiunile întreprinse sau care sunt rodul împrejurărilor. Nefericirea unui om trist vine din interiorul său".

6:46. „Lucrurile pe care le faceţi zilnic trebuie îndreptate spre ceea ce este bine pentru voi. Trebuie să aveţi o înţelegere a căii pe care o urmaţi. Fiţi integri, vorbiţi împăciuitor şi purtaţi-vă raţional; fiţi blânzi, dar nu docili, şi feriţi-vă de îngâmfarea deşartă. Fiţi mulţumiţi, nu vă doriţi prea multe lucruri materiale, şi păstraţi-vă mintea chibzuită şi calmă. Fiţi prevăzători, nici prea obaznici, nici prea zgârciţi. Nu faceţi nimic rău, căci nu aceasta este calea unui cavaler. Să nu înşelaţi sau să batjocoriţi pe altul pe nedrept. Eliberaţi-vă de trândăvie şi fiţi plini de bunăvoinţă cu toţi cei din jur".

6:47. „Mulţi doar vor citi aceste lucruri, însă le vor intra pe o ureche şi le vor ieşi pe cealaltă. Nu există nicio virtute numai în faptul că sunt citite; ca să capete valoare, ele trebuie puse în practică. Înţelepciunea poate fi dată oamenilor, însă numai ea nu îi poate face înţelepţi. Înţelepciunea este ca o mână de seminţe scoase dintr-un sac. Nu au nicio valoare dacă nu sunt semănate, îngrijite şi culese".

6:48. „Aveţi mereu grijă ce faceţi. Cunoaşteţi-vă trupul din interacţiunea lui cu mediul exterior. Cineva se gândeşte, «Acest trup pe care-l port ca pe un veşmânt este ceea ce fac eu din el». El nu-şi neglijează trupul şi este mereu conştient de existenţa sa şi de activităţile pe care le desfăşoară. Această conştientizare este numită atenţie deplină. Starea de atenţie deplină poate fi atinsă prin contemplarea trupului".

6:49. „Omul atent este permanent conştient de fiecare acţiune şi de consecinţele acesteia. El ştie ce face, dacă stă pe loc sau dacă se angajează într-o activitate. Este conştient de tot ce face trupul şi are un deplin control asupra lui. Ştie că trupul său este plin cu diferite lucruri, de aceea îl priveşte ca pe un sac al unui negustor ambulant. Îşi contemplă trupul în fiecare zi, şi în felul acesta îşi dezvoltă atenţia".

6:50. „Contemplaţi-vă în singurătate acest trup alcătuit din elemente pământeşti şi înţelegeţi că acela care contemplă este spiritul. Gândiţi-vă că trupul este mort. Ce-l animă oare? Ce este viaţa? Fiţi atenţi la toate trăirile voastre. Dacă experimentaţi ceva neplăcut, fiţi atenţi şi constataţi acest lucru. Fiţi atenţi la tot ce se întâmplă în jurul vostru, la geamătul vântului, la

© Biblioteca Spirituală

cântecul păsărilor, la foşnetul ierbii şi la şoaptele frunzelor”.

6:51. „Înţelegeţi diferenţa dintre ceea ce este generat de trup şi ceea ce este generat de spirit. Rămâneţi atenţi la sentimentele voastre. Învăţaţi-vă trupul să se cunoască mai în profunzime şi să înţeleagă mai bine mediul său de viaţă. Atunci când un om este atent la ce se revarsă din trup şi la ce se revarsă din spirit, el ştie că este trup şi suflet în acelaşi timp”.

6:52. „Fiţi atenţi la ceea ce este bine şi la ceea ce este rău. Gândurile se tulbură atunci când nu sunt direcţionate; aşa încât, asemenea cailor, ele trebuie strunite cu ajutorul frâului. Există gânduri înalte şi gânduri meschine, gânduri care se ridică ca urmare a dorinţelor trupeşti şi gânduri care se ridică ca urmare a îndemnurilor iubirii purificatoare”.

6:53. „Omul înţelept rămâne atent la toate lucrurile şi nu trece cu vederea dorinţele care împing la indolenţă, rea voinţă, mânie, îngrijorare şi şovăială. Fiţi atenţi la idei şi idealuri. Fiţi atenţi la felul în care lucrează ochii, nasul, gura, urechile şi pielea”.

6:54. „Calea adevărată presupune biruirea sinelui şi dobândirea controlului asupra condiţiei pământeşti, căci pe măsură ce omul se schimbă, se schimbă şi această condiţie. Omul trebuie să poată să spună, «Acest lucru face parte din mine, iar acesta nu». Atenţia lui trebuie să se împartă în două, să cunoască lucrurile care aparţin Pământului şi lucrurile care aparţin spiritului”.

6:55. „El trebuie să călătorească pe cărarea cea mare, fiind conştient de sinele său dublu. Trebuie să-i observe pe ceilalţi, pentru a vedea dacă au această calitate a atenţiei. Trebuie să se lase posedat de spiritul lui, căci omul posedat de propriul spirit acţionează cu calm, este atent şi conştient de sine însuşi. Omul tulburat este acela care umblă cu simţurile nepăzite. Lipsit de atenţie, acesta va fi şovăitor şi instabil în gândire”.

6:56. „Viaţa dumnezeiască este aceea care atrage prietenia, această apreciată revelaţie a frumuseţii. Ea înseamnă căutarea frumuseţii în toate lucrurile. Profetul sfânt, care stă în chilia sa austeră, umedă şi întunecată, nu este cu adevărat sfânt. Predicatorul cu faţa lungă nu este cu adevărat sfânt”.

6:57. „Viaţa dumnezeiască este asociată cu frumuseţea. Ori de câte ori omul aspiră la frumuseţea purităţii spiritului, el va fi înălţat. Oamenii s-au încurcat ca nişte păsări în plasă pentru că nu au înţeles adevărata natură a dumnezeirii. Ei sunt ca o piele acoperită cu mucegai, ca nişte buşteni acoperiţi cu muşchi”.

6:58. „Dumnezeirea se atinge prin abandonarea lucrurilor lipsite de valoare, prin evitarea căderii în păcatul infidelităţii, prin respingerea senzualităţii şi prin lepădarea de rău. Toate acestea se pot realiza dacă omul este atent la ele”.

6:59. „Atunci când un învăţător ia un ucenic, îi dă o primă lecţie: «Vino, fii disciplinat, învaţă ce este înfrânarea şi ce sunt îndatoririle. Învaţă care este purtarea corectă». După ce ucenicul capătă stăpânire de sine, i se va da a doua lecţie. Învăţătorul va spune, „Atunci când priveşti ceva, să nu fii indus în eroare de aspectul exterior al acelui lucru. Fii atent la impresia pe care o face asupra ta. Priveşte cu mintea tot ce văd şi ochii, şi procedează aşa cu toate simţurile. Fii conştient de absolut tot; experimentează toate lucrurile, dar nu te scufunda în nimic”.

6:60. „Cea care-l separă pe om de spiritul său este neatenţia. Însă pe măsură ce devine tot mai conştient de lucrurile materiale şi de ceea ce se întâmplă în jurul lui, el va începe să dea tot mai multă atenţie spiritului. Cel care spune, «Eu nu simt deloc spiritul», este un om neatent. El este atent la ce are în mână, dar nu este atent la ce se află dincolo. Căci ce se află dincolo este separat de un văl prin care nu poate vedea. Cum ar putea un om care este atent doar la ceea ce se află lângă el să devină conştient de lumea aflată dincolo de cunoaşterea sa limitată?”.

6:61. „Fiţi ca Pământul cel plin de spirit, care primeşte toată murdăria aruncată din trupul vostru, pe care o curăţă şi o purifică. El nu simte nici dezgust, nici plăcere, ci doar o preschimbă. Apa acceptă şi ce este murdar şi ce este curat, căci din îmbrăţişarea ei ambele ies învăluite în bunătate. Vântul nu este dezgustat de mirosurile fetide ale Pământului, ci le amestecă cu esenţele vieţii pământeşti, astfel încât devin nişte surse de arome plăcute”.

6:62. „Practicaţi bunătatea, compasiunea, calmul şi buna-cuviinţă. Contemplaţi frumuseţea şi alungaţi urâţenia. Contemplaţi virtutea şi bunătatea şi alungaţi poftele carnale.

© Biblioteca Spirituală

Contemplaţi ce este etern şi alungaţi ce este trecător. Căci toate lucrurile de pe Pământ trebuie să se descompună şi să piară, iar destinul oricărei fiinţe umane este să se îmbarce şi să pornească în aventura întunecată”.

6:63. Astfel a vorbit maestrul, şi a mai spus, „Trebuie să acceptaţi în ţarcul oilor toate persoanele inteligente. Acceptaţi-le doar pe acelea care vor să urmeze lumina căii voastre. Spun lucrul acesta nu pentru că doresc să câştig adepţi sau să-i întorc pe alţii de la căile lor dacă merg în lumină. Eu îi caut doar pe aceia care umblă în întuneric sau care caută o lumină mai bună”.

6:64. „Căci toţi călătoresc spre Unica Lumină, însă pentru că nu o văd în toată desăvârşirea ei trebuie să umble după reflexia pe care o pot vedea. Însă fiecare vede o altă reflexie, de aceea oamenii se contrazic între ei în privinţa adevărului care stă în spatele tuturor lucrurilor. Nu fiţi unii dintre aceia care se complac în asemenea prostii inutile”.

6:65. „Niciodată să nu judecaţi virtutea după aparenţele exterioare, căci atunci şi răufăcătorul şi sfântul o vor revendica. Un impostor dibaci poate atrage mai multă admiraţie decât un sfânt plin de râvnă. Nu hrăniţi la pieptul vostru omizile răutăţii, urii, invidiei şi geloziei”.

6:66. „S-a spus pe bună dreptate că inima omului este ca un labirint. Bunătatea nu este ceva ce ţine doar de corectitudinea unei acţiuni, ci ea presupune în acelaşi timp ca omul să îndure totul cu stoicism şi să depăşească dificultăţile. Testul final al caracterului este atunci când necazurile lovesc cu putere. În acele vremuri, nu se pune atât de mult problema dacă omul face ceea ce trebuie, ci dacă poate să îndure cu curaj ceea ce îi face viaţa. Nicovala rămâne neclintită atunci când este lovită de ciocan”.

6:67. „Curajul înseamnă ca omul să se ridice după fiecare eşec moral. El presupune păstrarea onoarei. Pentru bărbat, onoarea este ceea ce este castitatea pentru femeie. Onoarea şi curajul dau bărbatului putere interioară. Cea mai măruntă vorbă a sa ori simpla sa prezenţă aduc pace şi dau tărire celorlalţi. Niciun bărbat şi nicio femeie, oricât de smeriţi ar fi, nu pot fi cu adevărat buni dacă nu sunt capabili să facă Pământul mai bun, să ajute pe cineva sau să mângâie pe cineva cu bunătatea lor”.

6:68. „Asemenea cuvinte suflă împotriva vârtejului naturii umane; cu toate acestea, ele aparţin spiritului. Când respiraţia mulţimii va copleşi acest vârtej, atunci viaţa îşi va fi atins scopul. Să nu spuneţi că zilele biruinţei vor fi aduse într-un ou de grifon”.

6:69. „Nimeni nu este liber dacă nu-şi controlează propriile mişcări. Nimeni nu este liber dacă nu are stăpânire de sine. Teama este tributul pe care mintea omului îl plăteşte pentru vină. Cel care nu a fost vinovat niciodată nu cunoaşte frica. A vedea calea datoriei şi a nu o urma înseamnă a da dovadă de laşitate. Omul murdăreşte lustrul celor mai măreţe acţiuni ale sale atunci când le aplaudă singur”.

6:70. „Nimeni nu este mai ticălos decât acela care face o femeie să verse lacrimi din inimă, lacrimi provocate de remuşcări şi regrete. Fiecare fecioară are potenţialul de a ajunge o doamnă. O doamnă nu se făleşte niciodată cu averea ei, ci rămâne mereu modestă şi rezervată. Ea îşi acoperă virtutea cu gingăşia unei doamne, căci aşa cum un văl sporeşte frumuseţea, tot aşa şi castitatea este sporită atunci când este protejată de un văl. Femeia înţeleaptă nu dă nicio atenţie cântecului de leagăn al păianjenului, care se revarsă de pe buzele bărbaţilor ce vorbesc despre iubire, căci păianjenul îşi iubeşte prada”.

6:71. „Flecarii nu sunt de niciun folos. Ocoliţi-i pe sofişti cu sofismele lor şi fiţi prevăzători în privinţa celor care practică divinaţia. Evitaţi-i pe păgâni şi fiţi puternici ca un taur, uşori ca un şoim, iuţi ca o căprioară şi perseverenţi ca un somon. Dacă lucrurile merg împotriva voastră, să nu disperaţi niciodată. A fi înfrânţi şi totuşi a nu vă preda, aceasta este adevărata victorie! Evitaţi-i pe clevetitori şi nu plecaţi urechea la şoaptele vrăjitoarelor. Fiţi chibzuiţi; uriaşii nu merg pe cărare în tărâmul unde rege este un pitic”.

6:72. „Ocoliţi-i pe visători şi pe iubitorii de bani, pe vagabonzi şi pe femeia care hipnotizează. Evitaţi-i pe ipocriţii cu limba mieroasă, căci mai bine aţi ţine o viperă la sân decât să vă deschideţi inima unor astfel de oameni. Şi nu cumva să deveniţi grifoni”.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL VII - CORRYGORSED

7:1. Ţie, Nathaniel, fiul fratelui meu Will Smith, şi lui Andrew, fratele său vitreg, vă las două cărţi întregi şi altele sub formă de fragmente. Cuvintele în sine nu sunt importante, dar semnificaţia lor este precum giuvaerurile unei coroane de aur. Însă aceaasta nu este chiar coroana; ea trebuie căutată în Karnamard, la Nantladiwen. Eu sunt un om ştiutor de carte, însă atunci când scriu despre asemenea lucruri care mai bine ar rămâne ascunse, îmi lipseşte subtilitatea.

7:2. Întrucât cei cruzi şi însetaţi de sânge se strâng în jurul nostru, iar creştinii, în zelul lor, consideră că se cuvine să plătească cu sângele lor nevinovat, căci sunt chinuiţi cu roata, cu funia, însemnaţi cu fierul încins sau chiar ucişi, vă însărcinez pe voi să păziţi cele câteva Cărţi sfinte, chiar cu preţul vieţii voastre. Fiind pe deplin convinşi că răul nu poate triumfa asupra binelui şi că zilele întunecate ale urii înfricoşătoare vor trece, păstraţi-le în siguranţă, sub jurămintele cele mai sacre care s-au rostit vreodată.

7:3. Cărţile Sfinte despre care vă spun, care de altfel sunt nevinovate, umplu de groază inimile josnice ale vrăjmaşilor noştri, aşa cum lacheul care ţine lampa provoacă agitaţie printre şobolanii din cămară. Ce secret înfricoşător ascund ele la pieptul lor, care să producă o groază atât de mare, încât picioarele să tremure atunci când înţelepciunea inocentă este menţionată în prezenţa lor?

7:4. În tot ţinutul, nu a mai rămas niciun loc liniştit, iar spiritele libere sunt ca nişte iepuri fugăriţi de câinii care adulmecă în bătaia vântului. Înainte să vină aceşti oameni blestemaţi, noi trăiam în pace şi ne aşteptam cu răbdare chemarea la jertfă. Bijuteriile sunt ascunse la loc sigur. Aceste lucruri care umează se găsesc în Cartea Recitărilor.

7:5. Există trei podoabe ale vieţii: Iubirea, Adevărul şi Frumuseţea.

7:6. Există trei lucruri care îşi au Sursa în Dumnezeu: Viaţa, Înţelepciunea şi Puterea.

7:7. Există trei lucruri de care au nevoie oamenii pentru a trăi: Folosul cel mai mare, cunoaşterea cea mai importantă şi experienţa cea mai valoroasă.

7:8. Există trei cauze care îl pot face pe om să îşi rişte viaţa în mod justificat: Stabilirea Adevărului, susţinerea Dreptăţii şi căutarea Libertăţii.

7:9. Există trei calităţi supreme cărora trebuie să li se subordoneze toate celelalte: Iubirea, Adevărul şi Binele.

7:10. Există trei lucruri pe care oamenii trebuie să le pună mai presus de ei înşişi; Credinţa lor, poporul lor şi omenirea.

7:11. Există trei lucruri pe care omul trebuie să le preţuiască mai mult decât viaţa sa şi posesiunile sale: Familia, onoarea şi reputaţia.

7:12. Există trei principii de guvernare: Asigurarea securităţii vieţii şi persoanei, asigurarea securităţii posesiunilor şi a locuinţei, şi securitatea drepturilor individuale.

7:13. Există trei lucruri pe care o cârmuire trebuie să le considere inviolabile: Familia unui om, demnitatea lui şi opiniile pe care le are.

7:14. Există trei lucruri pe care cârmuirea trebuie să le asigure: Educaţia, Justiţia şi Siguranţa.

7:15. Există trei stâlpi ai statului: Savantul iscoditor, meşterul harnic şi funcţionarul incoruptibil.

7:16. Există trei unicităţi: Un Dumnezeu, Un Adevăr şi O Creaţie.

7:17. Există trei lucruri pentru care există Pământul: Dezvoltarea sufletelor, împlinirea destinului omului şi manifestarea vieţii.

7:18. Există trei lucruri pe care bărbatul trebuie să le dea vieţii: Frumuseţea, Stabilitatea şi Armonia.

7:19. Există trei lucruri pe care femeia trebuie să le dea vieţii: Iubirea, Bunătatea şi Compasiunea.

7:20. Există trei lucruri pe care numai Dumnezeu poate să le facă: Reînnoirea Sa necontenită în Cercul Infinit al Veşniciei, păstrarea naturii sale neschimbătoare atunci când

© Biblioteca Spirituală

impregnează toate lucrurile schimbătoare şi cuprinderea tuturor lucrurilor care există.

7:21. Există trei lucruri care se aşteaptă de la un bărbat: Capacitatea de a schimba ceea ce se poate schimba, de a accepta ceea ce nu se poate schimba şi de a cunoaşte diferenţa dintre ele.

7:22. Există trei virtuţi ale fecioriei: Chibzuinţa, Puritatea şi Decenţa.

7:23. Există trei virtuţi ale unei soţii: Loialitatea, Hărnicia şi Maternitatea.

7:24. Există trei graţii: Credinţa, Speranţa şi Iubirea.

7:25. Există trei lucruri care trebuie ştiute despre Dumnezeu: El trebuie căutat, omul nu-i poate da nimic care să-i sporească Măreţia şi faptul că El sălăşluieşte în propria Lege.

7:26. Există trei drepturi ale omului: Libertatea de mişcare, dreptul la intimitate şi dreptul de a-şi spune părerea.

7:27. Există trei lucruri pe care Dumnezeu i le cere omului: Efortul, Curajul şi Respectul pentru ceea ce este sacru.

7:28. Există trei îndatoriri ale femeii: Să se reproducă şi să perpetueze specia umană, să inspire omenirea, şi să înfrumuseţeze viaţa.

7:29. Există trei îndatoriri ale bărbatului: Să protejeze rasa, să se lupte pentru progres şi să eleveze omenirea.

7:30. Există trei lucruri care deformează sufletul: Răutatea, Înşelăciunea şi Senzualitatea.

7:31. Există trei reguli care guvernează relaţiile unui om cu semenii lui: Ce are nevoie de la altul, ce nu îşi doreşte de la altul şi ce priveşte cu indiferenţă, considerând că este problema celuilalt.

7:32. Există trei lucruri care distrug viaţa unui om: O soţie infidelă, invazia străinilor şi o boală cumplită.

7:33. Există trei principii ale măreţiei: Supunerea în faţa legii, preocuparea faţă de interesul comun şi puterea de a îndura cu dârzenie toate loviturile sorţii.

7:34. Există trei stări ale fiinţării: Aceea a lui Dumnezeu în Marele Cerc, aceea a Spiritului în Cercul Exterior şi aceea a Materiei în Cercul Interior.

7:35. Există trei îndatoriri de părinte: A proteja, a îngriji şi a educa copilul.

7:36. Există trei îndatoriri ale unui copil faţă de părinţii săi; Supunerea, Respectul şi Loialitatea.

7:37. Există trei calităţi ale unui soţ: Consideraţia, Firea Protectoare şi Grija.

7:38. Există trei lucruri esenţiale ale firii bărbăteşti: Curajul, Tăria Morală şi Onoarea.

7:39. Există trei calităţi ale firii femeieşti: Loialitatea, Decenţa şi Blândeţea.

7:40. Există trei giuvaeruri ale feminităţii: Puritatea, Buna-cuviinţă şi Circumspecţia.

7:41. Există trei calităţi principale ale Bărbatului Adevărat: Stăpânirea de sine, capacitatea de a rămâne calm în condiţii de stres şi atunci când este provocat, şi capacitatea de a nu-şi susţine drepturile într-un mod prea rigid.

7:42. Există trei lucruri la un bărbat pe care alţi bărbaţi le urăsc: Să spună ceva şi să creadă altceva, să ascundă dovezi în favoarea cuiva şi în defavoarea altcuiva, şi să bârfească sau să calomnieze pe cineva.

7:43. Există trei lucruri care contribuie la menţinerea coeziunii statului: Apărarea efectivă a oamenilor şi a proprietăţii lor, aplicarea unor pedepse juste atunci când se impun şi menţinerea unui raport corect între pedeapsă şi milă.

7:44. Există trei obligaţii ale bărbaţilor atunci când merg la război: Să ucidă şi să nu fie ucişi, să distrugă duşmanul şi bunurile lui şi să supravieţuiască atacului violent.

7:45. Există trei tipuri de persoane care nu au dreptul să poarte arme: Robul, copilul mai mic de cincisprezece ani şi prostul.

7:46. Există trei tipuri de pietre a căror îndepărtare se pedepseşte cu moartea: Piatra sfatului obştesc, piatra de consfătuire şi piatra călăuzitoare.

7:47. Există trei lucruri pentru care pedeapsa va fi mai mare decât simpla condamnare la moarte: Uciderea unei rude, uciderea unui copil sau a unei fecioare şi uciderea unui nărod.

7:48. Există trei lucruri pentru care trâmbiţa sună de trei ori: Numărarea capetelor şi numărarea familiilor, chemarea la culesul recoltei şi chemarea la război.

7:49. Există trei persoane care pot cere ospitalitate: Călătorul venit de departe, cel necăjit sau orfanul, şi rapsodul.

7:50. Există trei grupuri îndreptăţite să se mişte şi să aibă parte de protecţie: Şefii de trib şi suitele lor, druizii şi adepţii lor, şi judecătorii şi cei care îi ajută la judecată.

7:51. Există trei tipuri de oameni care pot cere cetăţenie: Aceia care cultivă terenuri noi, aceia care prelucrează metalele şi aceia care poartă arme.

7:52. Există trei tipuri de protecţie de bază: Protejarea vieţii şi a persoanei, protejarea bunurilor şi a locuinţelor, şi protejarea privilegiilor naturale.

7:53. Există trei tipuri de persoane care şi-au pierdut dreptul la viaţă: Cel care îşi trădează ţara, poporul sau rudele, cel care ucide pe cineva cu violenţă, ca să-şi satisfacă poftele sau din dorinţă de câştig, şi cel care mutilează pe viaţă un copil.

7:54. Există trei lucruri care sunt indivizibile şi neschimbătoare: Fiinţa Supremă, Adevărul şi Realitatea.

7:55. Există un singur Dumnezeu, un singur Adevăr şi o singură Realitate.

7:56. Există trei nevoi ale omului: Schimbarea, Suferinţa şi Alegerea.

7:57. Există trei teste prin care se poate stabili cine este om liber: Dacă are drepturi egale cu toţi oamenii, dacă nu are mai multe obligaţii faţă de cârmuire decât are ea faţă de el, şi dacă este liber să vină şi să plece.

7:58. Există trei lucruri esenţiale pentru existenţa unei naţiuni: Toţi să vorbească aceeaşi limbă, să aibă aceleaşi drepturi şi să facă parte din aceeaşi rasă.

7:59. Există trei lucruri sacre şi de neatins, pe care le are orice bărbat: Soţia sa, copiii săi şi uneltele sale.

7:60. Există trei persoane în familie care sunt scutite de treburile casnice sau de munca grea: Copilul mic, bărbaţii şi femeile în vârstă, şi cei bolnavi şi loviţi de soartă.

7:61. Există trei drepturi civile din naştere: Dreptul la liberă circulaţie, dreptul la protecţia familiei, a bunurilor şi a libertăţii, şi dreptul la egalitate în privinţa privilegiilor şi a interdicţiilor.

7:62. Există trei cerinţe pentru stabilitatea socială: Siguranţa vieţii şi a persoanei, siguranţa familiei şi a posesiunilor, şi siguranţa tradiţiilor şi a culturii.

7:63. Există trei fundamente ale naţiunii: Solidaritatea naţională, curajul naţional şi mândria naţională.

7:64. Există trei lucruri pe care omul poate fi obligat să le facă: Să-şi îndeplinească obligaţiile familiale, să se prezinte la curtea de judecată şi să intre în armată atunci când ţara este în pericol.

7:65. Există trei lucruri pentru care cineva poate fi socotit trădător: Că sprijină duşmanul, că se predă fără luptă duşmanului şi că îşi trădează neamul.

7:66. Există trei lucruri pe care nicio lege nu le poate refuza: Apa dintr-un izvor, râu sau lac, lemnul de la un copac putrezit sau căzut, şi piatra care nu este folosită de nimeni.

7:67. Există trei tipuri de filiaţie: Fiul născut în cadrul unei căsătorii, fiul născut în afara unei căsătorii, dar care este recunoscut public de către tată, şi fiul adoptiv.

7:68. Există trei tipuri de hoţi care nu trebuie pedepsiţi: Femeia care este obligată să fure de către tatăl sau soţul ei, copilul mic şi o persoană înfometată care fură ca să mănânce.

7:69. Există trei lucruri care trebuie să rămână la dispoziţia tuturor: Râurile, drumurile şi locurile de închinare.

7:70. Se spune că cel care a rescris aceste lucruri a fost Alfred Băştinaşul, dar se mai spune şi că scrierile s-au pierdut, iar el le-a înlocuit cu aceste rânduri.

CAPITOLUL VIII - NOBLEŢEA

8:1. Nobleţea şi cinstea sunt cuvinte care au fost folosite în mod abuziv, însă adevărul este că nobleţea nu este un drept din naştere, ci ea se află în sufletul omului, iar cinstea nu este un

© Biblioteca Spirituală

lucru pe care-l dăruiesc regii, ci ea provine dintr-un simţ al bunătăţii. Oamenii îşi vând cinstea în schimbul aurului, iar nobleţea este oferită acelora care nu şi-au făcut decât datoria. Acesta este un lucru greşit.

8:2. Când titlurile sunt acordate ca răsplată pentru o slujire adevărată şi lipsită de egoism, când cel care-şi slujeşte semenii este înnobilat, atât cel care acordă, cât şi cel care primeşte se înalţă în ochii oamenilor, iar ţara profită.

8:3. Când aceia care moştenesc titluri moştenesc în acelaşi timp şi virtuţile celor care le-au dobândit, atunci totul este bine; dar când cel care moşteneşte de la aceia din care se trage nu se ridică la înălţimea celor care le-au dobândit, atunci acela nu le mai poate purta cu onoare.

8:4. Cinstea şi nobleţea, în adevăratul lor înţeles, nu sunt lucruri care pot fi moştenite în mod firesc; ele nu se găsesc în sânge. Omul lipsit de merite face apel la faptele strămoşilor săi, căci el se justifică asemenea unui hoţ care afirmă că un bun este al lui. La ce-i foloseşte unui orb că părinţii lui puteau să vadă, sau cu cel ajută pe un surd faptul că bunicul lui auzea? Ar fi aşadar o nesăbuinţă mai mică faptul că un om meschin pretinde că este nobil pentru că înaintaşii lui au fost nobili? Cel care slujeşte bine oamenii nu are nicio nevoie de strămoşi. Mintea nobilă nu găseşte satisfacţie în aprecierile pe care le primeşte, ci în faptul că le merită. Nu este mai bine ca oamenii să se întrebe, „Oare de ce acest om nu a fost cinstit de rege?”, decât să se întrebe de ce a fost cinstit?

8:5. Eu mă adresez cavalerilor, care sunt cu siguranţă cei mai nobili dintre oameni. Mâncaţi încet şi în mod cuviincios, chiar dacă sunteţi singuri la masă. Nu turnaţi pe gât berea sau apa, căci hrana înghiţită repede cade greu la stomac. Deşi trebuie să ne hrănim trupurile asemenea animalelor, noi nu suntem ca ele, de aceea trebuie să facem lucrul acesta într-un mod cuviincios. În acelaşi timp, aceasta este o disciplină cavalerească, care vă va spori lumina sufletului.

8:6. Acest suflet are o fortăreaţă interioară, un bastion ce nu poate fi atacat şi pe care influenţele exterioare nu îl pot cuceri. Este o zonă interioară de tăcere, aşa încât chiar şi pe strada cea mai aglomerată, în vacarmul negustorilor, în agitaţia cotidiană, în bucurie, în tristeţe, în succes şi în eşec, există întotdeauna un sanctuar interior, un loc de adăpost, un refugiu, unde omul se poate retrage oricând, fiind sigur că nimeni nu poate lua cu asalt acel loc. Aici se găseşte citadela sufletului, în care toate furtunile şi tulburările vieţii lovesc în zadar. În interiorul ei, totul este senin, paşnic şi sigur, iar dacă este construită bine, nimic nu o va putea doborî.

8:7. Loialitatea este un atribut al cavalerului. Ea se exprimă în fapte şi slujire. Fiţi îndrăzneţi atunci când vine momentul confruntării. Şoarecele curajos este acela care trage pisica de mustăţi. Fiţi faimoşi pentru ceea ce faceţi, nu pentru ceea ce sunteţi. Renumele unui arcaş nu este dat de arcul său, ci de felul în care ţinteşte.

8:8. Aceia care caută să evite lupta cu viaţa din cauza laşităţii sau a egoismului îşi dau seama că în zadar încearcă să fugă, fiindcă Legea îi obligă să intre în luptă. Din cauza faptului că destinul omenesc, individual şi colectiv, este legat de stânca Legii, tot ceea ce este evitat se va întări.

8:9. Eu am venit să înfrunt zilele îngrozitoare, să ridic sabia împotriva răului care ameninţă poporul nostru şi să îi îndrum pe oameni să lupte pe căile corecte. Fiţi sinceri cu voi înşivă şi răspundeţi în conformitate cu cunoaşterea voastră interioară. Calităţile voastre divine, pe care toţi oameni le posedă, sunt ele folosite oare pentru a pune în practică Planurile lui Dumnezeu?

8:10. Deja s-a sunat adunarea, iar sunetul acesta reverberează în toate inimile care sunt receptive. Pregătiţi-vă să luptaţi cu ajutorul puterilor divine care se află în voi. Puneţi-le să lupte de partea binelui. Chemarea s-a revărsat în toate direcţiile, iar forţele interioare ale fiecărui Bărbat Adevărat trebuie să se adune ca să lupte pentru cauza omenirii.

8:11. Dacă toţi oamenii din lume şi-ar uni forţele lor speciale din interior şi le-ar arunca în luptă de partea binelui, Pământul s-ar scălda în bunătate.

8:12. Bărbaţii şi femeile sunt apatici; în loc să ridice sabia împotriva răului, ei stau deoparte ca nişte servitori. Aşa că răul creşte, şi principala cauză pentru starea jalnică a

© Biblioteca Spirituală

oamenilor este lipsa spiritului combativ. În război, cauza este aceea care contează, şi nu este suficient să opunem rezisenţă răului, ci trebuie să îl atacăm.

8:13. Când veţi fi biruit slăbiciunea din voi şi veţi fi dobândit o deplină stăpânire de sine, atunci veţi fi nişte cavaleri adevăraţi, pregătiţi să iasă afară şi să lupte. Trâmbiţa a sunat şi a vestit adunarea, aşa că nu mai căutaţi adăpost. Nu ezitaţi în ceasul acesta dramatic. Nu spuneţi că aceste lucruri prevestesc ce se va întâmpla în viitor sau că sunt nişte rămăşiţe ale trecutului.

8:14. Puneţi capăt tuturor neînţelegerilor dintre voi. Uniţi-vă ca nişte tovarăşi de arme. Sigur că vor mai fi dispute şi păreri diferite, dar fiţi bărbaţi şi nu le lăsaţi să vă dezbine. Noi ne aflăm în prezent în această stare jalnică din cauza faptului că în trecut nu am fost uniţi şi nu am respectat Legea. Să nu permiteţi nimănui să-i dezarmeze pe cavalerii dreptăţii, şi să luptaţi împotriva Tărâmului Întunericului.

8:15. Este limpede că împărăţiile dezbinate între ele sunt nimicite de forţele ce se strâng laolaltă. Cu toate acestea, nu este oare şi Împărăţia lui Dumnezeu dezbinată împotriva ei însăşi?

8:16. Adevărul şi credinţa sunt în slujba iubirii. Acestea sunt dătătoare de încredere, căci cum ar putea omul să rămână ferm dacă nu ar avea credinţă, deoarece tăria provine din credinţă. Calităţile de cavaler sunt de aşa natură, încât aceia care le au pot privi lumea în ochi. Ei nu trebuie să ascundă în sinea lor fapte ruşinoase, care devorează integritatea unui cavaler.

8:17. Nu lăudaţi nicio zi până când nu s-a făcut noapte, nicio soţie până nu este îngropată, nicio sabie până când nu este mânjită de sânge, nicio fecioară până când nu se căsătoreşte şi nicio bere până când nu beţi din ea. Nu fiţi bârfitori, căci bărbaţii care bârfesc sunt vrednici de dispreţ.

8:18. Oamenii care în sinea lor vă sunt vrăjmaşi vin adesea înveşmântaţi ca prieteni: Iată cine se ascunde printre ei: Cel care îşi bate prea puţin capul să-şi ascundă intenţiile de a jefui sau a viola şi care face aceste lucruri fără ruşine; cel care oferă puţin cu intenţia de a primi mai mult înapoi; cel care de teamă afişează un chip prietenos; şi cel care se comportă ca un prieten doar pentru a-şi atinge scopurile.

8:19. Omul cu limba moale şi mieroasă poate fi identificat în felul acesta: Vorbeşte mult despre el însuşi şi despre realizările sale trecute ori se laudă cu faptele sale viitoare; vă asaltează urechile cu cuvinte goale şi linguşeli dulci. Umblaţi cu prudenţă, fiindcă aceştia sunt nişte prieteni de faţadă, iar când prietenia lor va fi pusă la încercare, ea se va rupe ca lemnul putrezit. Atunci când li se solicită ajutorul în momentele grele se plâng de propriile necazuri şi lipsuri, folosindu-le ca scuză pentru a nu interveni.

8:20. Ipocritul cu limba moale ascunde fărădelegile altora. El vă scuză defectele şi vă laudă în faţă, însă vă bârfeşte pe la spate. Evitaţi-i pe unii ca aceştia, căci prietenia lor este lipsită de orice valoare.

8:21. Un altul pe care trebuie să-l evitaţi este depravatul. El poate fi un tovarăş de băutură agreabil. Poate fi un tovarăş bun şi prietenos în locurile de distracţie, unde lumea râde şi se veseleşte. Poate fi un tovarăş încântător la ospeţe şi sărbători. Acesta vă va duce repede spre jocuri de noroc, spre irosirea energiei şi spre toate lucrurile care vă împing către trândăvie.

8:22. Iată caracteristicile unui prieten adevărat: El vă ajută atunci când aveţi mare nevoie de ajutor şi când lucrul acesta presupune un sacrificiu din partea lui; el rămâne neschimbat atunci când norocul vostru se schimbă; el nu se teme să vă spună acele lucruri care sunt pentru binele vostru; el îşi afirmă prietenia şi îşi arată loialitatea chiar şi atunci când este în compania unora care vă condamnă.

8:23. Prietenii adevăraţi sunt puţini şi ei sunt nişte adevărate comori. Un prieten adevărat veghează asupra voastră atunci când şovăiţi pe cărare. El are grijă de bunurile şi interesele voastre atunci când nu vă simţiţi bine. El este refugiul vostru în vremurile când vă este teamă şi este mângâirea voastră atunci când sunteţi tulburaţi. El vă încurajează atunci când aveţi îndoieli şi nu vă părăseşte niciodată când sunteţi la ananghie.

8:24. Un adevărat prieten vă spune secretele sale şi nu le destăinuie niciodată, în nicio împrejurare, pe ale voastre. Nu vă abandonează niciodată în vremuri de restrişte şi ar sacrifica orice pentru voi.

© Biblioteca Spirituală

8:25. În armatele lumeşti, ordinele şi comenzile trebuie respectate; o campanie militară nu se poate conduce altfel. La fel se întâmplă şi în armata binelui; absolut fiecare om se poate ridica prin propriile eforturi şi prin perseverenţa de care dă dovadă.

8:26. Fiţi pregătiţi nu numai să primiţi ordine, ci şi să daţi, căci un om care nu ştie să se supună nu poate avea calităţi de lider. Toţi soldaţii din Armata Sfântă trebuie să fie bine disciplinaţi. Altfel cum s-ar putea câştiga bătălia? Dacă şovăim în această privinţă, atunci necredinciosul şi ereticul vor birui, iar călătoria lungă şi obositoare va fi abandonată.

8:27. Fiţi mereu loiali tovarăşilor voştri aflaţi în funcţii de conducere. Aveţi încredere în ei şi schimbaţi-i doar atunci când, ca urmare a cunoaşterii voastre şi a contactului direct cu ei, vă daţi seama că sunt mincinoşi şi lasă de dorit. Adevărata prietenie este cel mai mare dar.

8:28. Pe la curţile şi castelele din ţinut, femeile, spre deosebire de doamne, din cauza slăbiciunii lor fizice sunt considerate a fi mai puţin importante; însă un adevărat cavaler, pe lângă faptul că le onorează pe doamne, va trata cu respect şi politeţe toate femeile. Cavalerismul este ceea ce deosebeşte vremurile noastre de toate celelalte perioade.

8:29. Un adevărat cavaler este mereu cuviincios şi circumspect în prezenţa femeilor, căci el apreciază gingăşia şi felul lor de a se purta. Însă femeile trebuie să reacţioneze întotdeauna la cavalerismul bărbatului şi să contribuie la dezvoltarea lui. O femeie cu apucături de bărbat va fi socotită o vrăjmaşă a cavalerismului.

8:30. Cavalerul întruchipează criteriile bărbăţiei. El se concentrează pe lucrurile bărbăteşti şi se poartă ca un bărbat. Nu se amestecă niciodată în treburile femeieşti.

8:31. O doamnă adevărată este o bijuterie rară şi minunată. Este greu să definim ce înseamnă cuvântul „doamnă" (n.t. în original *lady*), însă un înţeles este acela că o doamnă este o femeie în prezenţa căreia un bărbat se poartă decent şi cu reţinere, chiar dacă rămâne singur cu ea. El o apără de vulgaritate şi desfrânare.

8:32. Un cavaler înţelege cum este viaţa. Este prea uşor să tânjească după o anumită concluzie, cum ar fi de exemplu faptul că suferinţa unei persoane pe care o iubeşte va înceta. Cu toate acestea, există şi situaţii când doar răbdarea şi tăria morală vor însănătoşi spiritul şi îl vor face să tragă anumite foloase. Durerea purifică şi întăreşte, iar uneori este mai bine ca cineva să sufere decât să doarmă.

8:33. Adevăratul cavalerism nu presupune doar noblețe de spirit, ci şi noblețe în purtare şi în felul de a se îmbrăca. El reprezintă o atitudine în raport cu ceilalţi. Îndatoririle unui om faţă de un alt om sunt aproape la fel de importante ca şi îndatoririle omului faţă de Dumnezeu, şi anume acelea de a avea grijă de domeniul pământesc al lui Dumnezeu.

8:34. Omul este liber să aleagă, aşa că depinde numai de el dacă va face un lucru sau nu. Ce folos ar putea trage omul dintr-o funcţie înaltă, care îi permite să aibă putere asupra vieţii celorlalţi, dacă o foloseşte numai pentru a-şi afişa aroganţa şi măreţia deşartă; dacă o foloseşte doar pentru propria plăcere şi nu o pune în serviciul celorlalţi?

8:35.Dumnezeu i-a dat omului păstori care să-l călăuzească şi să-i arate calea. Însă aceşti păstori nu pot dobândi numai prin forţele lor o asemenea autoritate de a conduce; pentru aceasta este nevoie să fie inspiraţi de Spiritul lui Dumnezeu. Omul trebuie călăuzit în funcţie de nevoile sale spirituale, nu de cele lumeşti.

8:36. Aşadar, Dumnezeu a rânduit un mijloc prin care aceşti păstori să poată fi găsiţi şi le-a spus ce să-i înveţe pe oameni şi cum să se coboare la nivelul lor de înţelegere şi de acceptare. Calea este complicată, aşa cum se poate vedea din aceste scrieri.

CAPITOLUL IX - FRAGMENTE DE ÎNŢELEPCIUNE

9:1. În zilele când Lucius Clorus a fost numit Regele Coel şi a trăit în Karcolwin, Enisivorwin a slujit-o pe buna Regină Elena, iar apoi pe soţul ei, Kambord; el este cel din mâinile căruia au ieşit aceste cuvinte de înţelepciune. Există lucruri vechi şi lucruri noi, însă în ochii timpului vechiul şi noul reprezintă un singur lucru. Prin urmare, trebuie început cu ceea ce s-a

scris cel mai recent, însă acum, printre atâtea fragmente, nimeni nu mai ştie care este locul fiecăruia. Şi, într-adevăr, nimeni nu ştie când au fost scrise aceste lucruri, iar ceea ce s-a spus a fost găsit pe un fragment oarecare, şi unde în altă parte ar fi putut fi spuse aceste lucruri?

9:2. Despre druizi se spune că Pair Keridwen, Ceaunul Iubirii Înalte, reprezenta pentru ei pântecul, şi că focul cu care acesta era asociat, reprezenta forţa vieţii. Se spune că existau mai multe astfel de reprezentări, dar ce însemna asta nimeni nu mai ştie în prezent. Ca să devii druid, trebuia să te scalzi într-o baie cu un decoct preparat în ceaun. După ce stăteai acolo atât cât trebuia, apa murdară, în care se afla răul omului, era turnată într-o groapă. Astfel, spiritul lui era purificat şi reînnoit, însă din acele moment, orice faptă rea urma să aibă un efect îndoit.

9:3. Un grup de Trubaduri, nişte oameni care cunosc anumite taine ale vieţii, au venit în Britania în zilele când Anglia era deja saxonizată. Aceştia aveau o carte secretă, în care se spunea că sunt explicate toate misterele vieţii, însă cartea în sine explica prea puţin; totuşi, aceia care au urmat cartea secretă au devenit cei mai înţelepţi dintre oameni. Cuvintele scrise, atunci când sunt citite cu luare aminte, sunt nepreţuite, şi în felul acesta citesc cei mai mulţi dintre oameni. Trubadurii au un loc tainic în dealurile Ogmosian.

9:4. Emris a spus, „Oamenii sunt îndreptăţiţi să aibă parte de grijă şi respect din partea stăpânilor care le cârmuiesc zilele. Dacă pământurile şi familiile lor nu sunt ameninţate, oamenii au dreptul la pacea plugului. Niciun bărbat adevărat nu doarme atunci când este ameninţat, iar răsplata războinicului este liniştea pe care o are la bătrâneţe."

9:5. „Omul nesăbuit care îşi sacrifică pacea minţii şi fericirea pentru a căuta bogăţia este ca unul care îşi vinde casa ca să îşi cumpere mobilă".

9:6. „Dacă este ceva mai puternic decât soarta, acel lucru este curajul care ne face să îndurăm nezdruncinaţi ceea ce soarta ne-a pregătit. Hotărârile vieţii îi sunt favorabile omului curajos".

9:7. „În lumea largă, procrearea responsabilă şi selectivitatea joacă un rol spiritualizant, în timp ce la un alt nivel, ele păstrează diferitele moşteniri rasiale şi culturale. Mândria rasială este o calitate pozitivă, care nu are nicio legătură cu prejudecăţile rasiale. Cuvântul de ordine trebuie să fie acesta: mândrie fără prejudecată".

9:8. Aşa este scris: „Aceia care moştenesc şi sălăşluiesc în regatul în care procrearea iresponsabilă este trecută cu vederea, vor începe să degenereze. Ei nu mai consideră sacră sexualitatea umană, nu o mai păstrează cu evlavie în familie şi nu o mai încredinţează femeilor. Nu o mai cinstesc pe stăpâna casei în calitatea ei de apărătoare vigilentă a moştenirii lor rasiale. Venerarea strămoşilor s-a ivit în mod firesc din mândria şi respectul cu care oamenii îşi priveau înaintaşii. Ea arăta recunoştinţa şi înţelegerea lor pentru sacrificiile făcute de strămoşi pentru a fi selectivi şi responsabili".

9:9. „Atunci când alegerea unui partener de căsătorie va putea fi lăsată în seama cuplului interesat, civilizaţia va fi făcut un mare pas înainte. Însă cine este suficient de înţelept să stabilească când este prezentă această înţelepciune şi când poate ea să se exprime? Unde sunt aceia care sunt pregătiţi să susţină o procreere responsabilă?

9:10. Din ce este scris, iată care sunt realizările unei doamne: Aceasta trebuie să înveţe următoarele lucruri: Să taie, să coasă şi să facă haine. Să îmbrace veşmintele şi să împodobească trupul. Să ştie să îngrijească părul şi să îl împletească. Să stăpânească arta de a fi mamă. Să ştie să gătească şi să aibă grijă de gospodărie. Să ştie să păstreze fructele, carnea şi plantele ierboase. Să ştie să cultive flori şi alte plante. Să ştie să facă coliere şi podoabe. Să ştie să facă vase de lut şi să prepare parfumuri şi alifii. Să cânte, dacă are o voce frumoasă şi o vorbire melodioasă. Să scrie şi să deseneze cu vopsele. Să tragă cu arcul mic şi să mânuiască sabia mică. Să cunoască bijuteriile. Să ştie să facă dantelă, să împletească lâna şi să ţească. Să folosească ierburile şi plantele medicinale, şi să ştie să vindece cu lipitori.

9:11. Cea care o va învăţa toate aceste lucruri trebuie să fie sora mamei sale, dacă aceasta este căsătorită, ori o soră care este măritată; sau o prietenă veche a mamei ei, cu care aceasta se înţelege bine; sau o învăţătoare ori o dădacă care este apropiată de familie.

9:12. În privinţa femeilor, există fecioare mici şi fecioare mari (şi unele şi altele fiind

virgine); femei respectabile necăsătorite, soţii, văduve, femei izgonite, femei fără onoare şi prostituate.

9:13. Femeia care trăieşte ca şi cum ar fi căsătorită, dar care nu este căsătorită, nu este de neatins; la fel şi o femeie respectabilă. Acestea pot fi dorite pentru plăcere. O femeie nemăritată, de care s-au bucurat şi alţii, este disponibilă pentru plăcerea oricărui bărbat.

9:14. Iată femeile care nu trebuie atinse cu dorinţă: Femeia nebună, femeia cu răni purulente, femeia însărcinată şi femeia care este soţie. Niciun copil nu trebuie atins în mod pofticios. Bărbatul nu-şi va arăta goliciunea în faţa fiicei sale, nici mama în faţa fiului său.

9:15. După vremea în care a trăit Emris, s-a scris: „Nu vă daţi bătuţi niciodată, acolo unde există voinţă, există o cale; acolo unde există viaţă, există speranţă. Să nu vă lăsaţi niciodată prietenul baltă când este la ananghie, ci să-l sprijiniţi din toate puterile. Să nu fiţi temători sau să daţi bir cu fugiţii". Acestea sunt lucruri care se spun şi în zilele noastre.

9:16. Iată calităţile şi atributele copacilor, aşa cum au fost ele revelate de învăţătura străveche a părinţilor noştri, a căror utilizare înţelepţii o cunosc foarte bine: Mărul este hrănitor, cireşul este graţios, iedera provoacă somn, socul liniştește, stejarul este sfânt, salcia plânge, frasinul este milos, tisa asigură protecţie, mesteacănul este fericit, ilicele este prietenos, păducelul este plin de viaţă, alunul este magic, pinul este sedativ, salcia împlineşte dorinţele, iarba neagră vindecă, aninul mângâie bătrâneţea, *waywithy* redă tinereţea, mătura este generoasă, grozama este utilă, fagul întăreşte spiritul, *windrake* este calmantă, plopul tremurător provoacă râsul, *junapah* este blândă, Darmoxul este de încredere, carpenul este şiret, *gadberry* este zvăpăiată, lemnul câinesc este de rău augur, paţachina este săltăreaţă, arţarul uşurează inima, *slaethorn* este îngrozitor, *parbeam* este furioasă, *kartakbush* este încăpăţânat, *banbeam* este bântuită, iar *witchbeam* este înfricoşată.

9:17. Cei care sunt una cu copacii înţeleg natura vieţii lor şi pot face multe cu ajutorul acestei cunoaşteri. Cei care au pricepere înţeleg că aici este vorba de un mister, însă pentru ceilalţi, toate aceste lucruri nu au niciun sens.

9:18. Iată ierburile folositoare care se găseau pe câmpuri, în păduri şi pe marginea drumurilor în zilele care au apus: Omagul (care apără împotriva lupilor şi câinilor), *barroweed* (care creşte doar lângă cadavre), *harwort*, striga, crinul, *wayweed*, gura lupului, veticordia (care vindecă pietrele), murul, roua cerului, *deadly dick*, rostopasca (care vindecă hemoroizii), *windweed*, floarea lunii (cu care se fac farmece), *witchhead* (numită şi *blackspear*), *asproot*, *drudbalm* (care provoacă somn), virnantul (care se pune deasupra uşii), măceşul, *ellenberry*, afinul, *dradsweet*, *elfeyc*, feriga zânei, *witchwhispers*, *quickenbush*, *sowerseed* (care este purgativ), agrişul (pentru îndrăgostiţi), amarantul (care nu se veştejeşte niciodată), anemona, *goolflower*, *weggrig*, *blowderbud* (care vindecă toate rănile), *leveshade*, *layganleaf*, *hokanmil*, *rilllweed*, *boonberry*, *hatherswed* (pe care o folosesc femeile), *esislip*, *fullerswort*, *withrinweed* (din care se face o vopsea albastră), *canweed* (care linişteşte inima), *mayslip*, *kodecreeper*, pătlagina, *sewd* (care-i vindecă pe oameni de nebunie), *mothan* (care creşte numai pe abrupturi), *arkiesene*, *dafblowder* (care combate greaţa), *malbrig*, *maisbel* (care vindecă stomacul), *bormowed* (care alină arsurile), *selerweed* (care dă halucinaţii), *tianwed* (care vindecă pielea), *kaincop* (din care se face o fiertură), ciuboţica-cucului, pătlagina cu frunze late, *satyrion* (care vindecă impotenţa), *dwail*, neghina (pe care oamenii o numesc negină), *dockumdick* (care creşte doar sub copacul de aloe şi dă bărbaţilor virilitate).

9:19. Aceste lucruri sunt cunoscute, dar pe altele omul le-a uitat: Berea din ierburi, preparată din coada şoricelului şi *riversweet*, linişteşte spiritele oamenilor. Trifoiul roşu vindecă tumorile mici, dacă persoana suferindă are stăpânire de sine. Iarba numită *mothan* se bea cu lapte atunci când femeia naşte un copil.

9:20. Boala apare prima dată în minte.

© Biblioteca Spirituală